

บทที่ 2

กฎหมายเกี่ยวกับการบริหารจัดการเก็บค่าตอบแทนการใช้ ผลงานทางดนตรีกรรมในต่างประเทศ

การที่องค์กรบริหารจัดการเก็บค่าตอบแทนในต่างประเทศ บริหารสิทธิในการนำงานดนตรีกรรมออกแสดง โดยทำหน้าที่ในการดำเนินการให้อนุญาตใช้งานดนตรีกรรม ภายใต้ขอบเขตของสิทธิในการนำออกแสดงตามที่กฎหมายลิขสิทธิ์บัญญัติไว้ ดังนั้น ในส่วนนี้จึงได้ศึกษาวิเคราะห์ถึงขอบเขต และความหมายของสิทธิในการนำงานดนตรีกรรมออกแสดงในต่างประเทศ ได้แก่ ประเทศอังกฤษ อเมริกา และญี่ปุ่น และได้ศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายเกี่ยวกับการบริหารจัดการเก็บค่าตอบแทนในประเทศดังกล่าว ที่ทำหน้าที่ในการควบคุมการดำเนินงานขององค์กรบริหารจัดการเก็บค่าตอบแทน เพื่อให้การดำเนินงานขององค์กรเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นธรรมแก่บุคคลทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

2.1 กฎหมายลิขสิทธิ์ : วิเคราะห์สิทธิในการใช้ผลงานทางดนตรีกรรม

ลักษณะของลิขสิทธิ์เป็นสิทธิ (bundle of rights) คือกลุ่มแห่งสิทธิที่อยู่ในงานสร้างสรรค์ชิ้นหนึ่งของผู้สร้างสรรค์มีสิทธิเพียงผู้เดียว (exclusive right) ที่จะแสวงหาผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ จากงานสร้างสรรค์ของตนภายใต้กฎหมายที่กำหนดไว้โดยให้สิทธิแก่ผู้สร้างสรรค์ที่จะควบคุมการใช้ประโยชน์ที่บุคคลอื่นกระทำการงานสร้างสรรค์ของตน จากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและการสื่อสาร ก่อให้เกิดความสะดวกรวดเร็วในการติดต่อสื่อสารในรูปแบบต่าง ๆ การใช้ประโยชน์ในงานสร้างสรรค์จึงเพิ่มมากขึ้น ดังนั้นสิทธิของผู้สร้างสรรค์ที่จะควบคุมการใช้ประโยชน์ดังกล่าว จึงได้ขยายขอบเขตครอบคลุมถึงวิธีการใช้ประโยชน์ในรูปแบบใหม่ ทำให้งานสร้างสรรค์ชิ้นหนึ่งเป็นที่ยุบรวมกลุ่มแห่งสิทธิเหล่านี้ ซึ่งผู้สร้างสรรค์อาจโอนหรืออนุญาตให้บุคคลอื่นใช้สิทธิเหล่านี้รวมกันหรือแยกจากกัน โดยมีเงื่อนไขหรือไม่ก็ได้ เช่น งานดนตรีกรรมชิ้นหนึ่ง เดิมมีเพียงสิทธิในการทำสำเนา สิทธิในการโฆษณา แต่ปัจจุบันสิทธิเหล่านี้ได้ขยายรวมไปถึง ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีใหม่ ๆ การสื่อสารโดยทางระบบสายเคเบิล หรือดาวเทียม เป็นต้น ตัวอย่างเช่น นาย ก. เจ้าของลิขสิทธิ์ในบทเพลงหนึ่ง อนุญาตให้นาย ข. นำผลงานเพลงของตนออกเล่นแสดงคอนเสิร์ต ในขณะที่เดียวกันก็จัดให้มีการถ่ายทอดสดการแสดงคอนเสิร์ตทางสถานีโทรทัศน์ ซึ่งการแพร่เสียงแพร่ภาพนี้ จะต้องได้รับอนุญาตจากนาย ก. ด้วย

เช่นกัน นอกจากนั้น นาย ก. ยังสามารถมอบสิทธิในการผลิตเทปเพื่อออกจำหน่ายได้อีกด้วย โดยที่ลิขสิทธิ์ในบทเพลงนั้นยังอยู่กับนาย ก.

2.1.1 ประเทศอังกฤษ

สิทธิในการนำงานดนตรีกรรมออกแสดงเป็นสิทธิตามกฎหมายอย่างหนึ่ง ที่ยึดหลักตามอนุสัญญาลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศ (International Copyright Conventions) ซึ่งสิทธิดังกล่าวเป็นสิ่งใหม่สำหรับกลุ่มประเทศ แองโกล-แซกซอน เนื่องจากคำว่า "ลิขสิทธิ์" โดยทั่วไปมักหมายถึง สิทธิของผู้สร้างสรรค์ ดังที่กล่าวข้างต้น ต่อมาเมื่ออังกฤษออกกฎหมายลิขสิทธิ์ในงานนาฏกรรม ค.ศ.1833 (Dramatic Copyright Act of 1833) ผู้สร้างสรรค์ในงานนาฏกรรมจึงมีสิทธิตามกฎหมายในการนำงานนาฏกรรมออกแสดงในที่สาธารณะ และจนกระทั่ง ค.ศ. 1842 กฎหมายลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม (Literary Copyright Act) จึงได้ขยายขอบเขตของสิทธิในการนำออกแสดงดังกล่าว ครอบคลุมถึงงานดนตรีกรรมด้วย ดังนั้น ต่อมาใน ค.ศ. 1822 และ 1888 จึงออกกฎหมายลิขสิทธิ์ในงานดนตรีกรรม (Copyright Musical Composition Acts) เพื่อควบคุมการใช้สิทธิใหม่ในการนำออกแสดงในทางที่ผิด กฎหมายฉบับนี้กำหนดให้ผู้โฆษณางานดนตรี (music publisher) ระบุในสำเนาของงานดนตรีกรรมทุกชิ้นที่ผลิตว่า สงวนสิทธิในการนำงานนั้นออกแสดงในที่สาธารณะหรือไม่ จนกระทั่ง ค.ศ. 1911 อังกฤษได้ออกกฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับใหม่ (Copyright Act 1911) ภายใต้กฎหมายฉบับนี้ ได้บัญญัติถึงสิทธิในการนำออกแสดงที่มีอยู่เดิมให้กระจ่างมากยิ่งขึ้น โดยกำหนดถึงสิทธิเพียงผู้เดียวว่า "... สิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการผลิต หรือ ทำซ้ำซึ่งงานหรือส่วนหนึ่งส่วนใดที่เป็นสาระสำคัญของงานนั้น ไม่ว่าจะรูปแบบใดเพื่อนำออกแสดงหรือปราศรัย ในกรณีที่เป็นคำบรรยายในที่สาธารณะ ..."

ดังนั้น สิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานสร้างสรรค์จึงครอบคลุมถึงสิทธิในการนำออกแสดงในที่สาธารณะอย่างชัดเจน กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ.1911 ได้นำมาเป็นแบบอย่างบัญชีต่อท้าย ของกฎหมายลิขสิทธิ์แห่งเครือจักรภพ ค.ศ.1912 และกฎหมายฉบับดังกล่าว ได้นำไปใช้ในประเทศอาณานิคมที่ปกครองตนเอง และขยายไปสู่อาณาเขตและประเทศที่อยู่ในอารักขาของอังกฤษ เช่น ออสเตรเลีย และ นิวซีแลนด์ เป็นต้น กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ.1911 ได้ถูกยกเลิกโดยกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ.1956กฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับนี้ ได้กำหนดอย่างชัดเจนว่า สิทธิเพียงผู้เดียวของเจ้าของสิทธิในการนำออกแสดงในที่สาธารณะ แยกออกเป็นสิทธิในการแพร่เสียงแพร่ภาพ และสิทธิในการกระจายเสียงและภาพทางสายเคเบิล ซึ่งนอกเหนือไปจากสิทธิในการนำออกแสดงในที่สาธารณะ ต่อมาค.ศ.1988 อังกฤษได้ออกกฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับใหม่

(Copyright Act 1988) บังคับใช้แทนกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1956 เพื่อให้ทันต่อการใช้วิธีการทางเทคนิค และเทคโนโลยีใหม่ ๆ ซึ่งจะเห็นได้ว่าเป็นการนำไปสู่การใช้ประโยชน์ในลักษณะต่าง ๆ จากผลงานอันมีลิขสิทธิ์ของผู้สร้างสรรค์ในอันที่เขาจะได้รับควบคุมครองทั้งทางด้านธรรมสิทธิ และการชดเชยทางเศรษฐกิจ

"งานดนตรีกรรม" แต่เดิมกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1956 มิได้บัญญัติความหมายไว้ เนื่องจากเป็นคำที่มีความหมายเป็นที่เข้าใจโดยทั่วไป แต่ในกฎหมายลิขสิทธิ์ดนตรีกรรม (The Musical Copyright Act 1902) ได้บัญญัติความหมายของงานดนตรีกรรมไว้ว่า หมายถึง "การผสมผสานของทำนองเพลง (melody) และเสียงประสาน (harmony) หรือไม่ว่าจะมีทำนองเพลงหรือเสียงประสานหรือไม่ก็ตามซึ่งมีการจัดนิมฟ์ หรือบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร หรือมีการผลิต หรือทำซ้ำในลักษณะที่เป็นลายลักษณ์อักษร" ภายใต้กฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับใหม่ ค.ศ. 1988 (Copyright Act 1988) มาตรา 3(1) ได้บัญญัติความหมายของงานดนตรีกรรม ไว้ว่า "งานที่ประกอบด้วย ดนตรี ยกเว้น คำพูดใด ๆ หรือการกระทำที่มีเจตนาเพื่อการร้อง การพูด หรือที่ถูกแสดง ไปพร้อมกับดนตรี" จะเห็นได้ว่า กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1956 และกฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับใหม่ ยังคงกำหนดให้คำร้อง (lyric) และ ทำนอง เป็นงานอันมีลิขสิทธิ์แยกต่างหากกัน ผู้ประพันธ์คำร้องเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม¹ และผู้ประพันธ์ทำนองเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานดนตรีกรรม ดังนั้นหากบทเพลงหนึ่ง มีผู้ประพันธ์คำร้องและทำนองมิใช่บุคคลเดียวกัน ผู้ประพันธ์คำร้องและทำนองในเวลาต่างกัน บทเพลงนั้นจึงมีเจ้าของลิขสิทธิ์และการนับระยะเวลาในการคุ้มครองลิขสิทธิ์ต่างกัน แต่ขอบเขตการให้ความคุ้มครองของเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม และดนตรีกรรม ได้รับความคุ้มครองเช่นเดียวกันทุกประการ

กฎหมายลิขสิทธิ์ของอังกฤษ ได้บัญญัติสิทธิเพียงผู้เดียวของเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานดนตรีกรรม ดังต่อไปนี้

- ก. การทำซ้ำ (reproducing) ไม่ว่าจะเป็นการทำซ้ำด้วยวัสดุใด (รวมถึง การคัดลอก การนิมฟ์ การบันทึกลงแผ่นเสียง เทป หรือฟิล์ม)
- ข. การโฆษณา (publishing)

¹ กฎหมายลิขสิทธิ์ของอังกฤษ ค.ศ. 1988 มาตรา 3(1) บัญญัติให้งานวรรณกรรมได้แก่ งานใด ๆ ที่มีในงานนาฏกรรม หรืองานดนตรีกรรม ซึ่งเป็นการเขียน การพูด หรือการร้อง และรวมถึงตารางหรือ การรวบรวมทุกชนิด และ โปรแกรมคอมพิวเตอร์

ค. การนำออกแสดงในที่สาธารณะ (performing in public) การนำงานดนตรีกรรม ออกแสดงในที่สาธารณะในลักษณะของการแสดงสดของนักแสดง หรือเป็นการนำออกแสดงใน ลักษณะเชิงกลใด ๆ (mechanical means) เช่น โดยการเล่นแผ่นเสียง การฉายภาพยนตร์ เสียงในฟิล์ม (sound film) หรือ การนำออกแสดงด้วยเครื่องรับวิทยุหรือโทรทัศน์ในที่สาธารณะ

ง. การแพร่เสียงแพร่ภาพ (broadcasting) การนำงานดนตรีกรรมออกแพร่เสียง แพร่ ภาพทางเครื่องรับวิทยุ หรือโทรทัศน์

จ. การบริการกระจายเสียง และภาพทางสายเคเบิล (transmit by cable program)

ฉ. การดัดแปลง (adapting) การดัดแปลงงานดนตรีกรรมรวมถึงการเรียบเรียงหรือ ดัดแปลงเพลงที่ประพันธ์เพื่อเครื่องดนตรีชนิดหนึ่งให้ใช้กับเครื่องดนตรีอีกชนิดหนึ่ง²

นับตั้งแต่ ค.ศ. 1911 เป็นต้นมาความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีการสื่อสารในรูปแบบต่างๆ ได้พัฒนาอย่างรวดเร็วและมีผลสำคัญอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน ทำให้สิทธิเพียงผู้เดียว ของเจ้าของลิขสิทธิ์ซึ่งแต่เดิมมีเพียงสิทธิในการทำซ้ำ ดัดแปลง และนำออกแสดง ต้องขยาย ครอบคลุมถึงสิทธิใหม่ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ "สิทธิในการนำออกแสดง" (performing right) เพื่อ กำหนดให้ชัดเจนว่า การใช้ประโยชน์จากงานอันมีลิขสิทธิ์นั้น ผู้ใช้ประโยชน์จะต้องมีข้อผูกพันกับผู้ มีสิทธิในลิขสิทธิ์

สิทธิเพียงผู้เดียวของเจ้าของลิขสิทธิ์ แบ่งตามลักษณะการนำไปใช้ออกเป็น 2 ประเภทคือ

ประเภทที่หนึ่ง สิทธิทางวัตถุ (physical rights) ได้แก่สิทธิที่เกี่ยวข้องกับการ กระทำต่อตัววัตถุแห่งลิขสิทธิ์ เช่น การทำสำเนา งาน การโฆษณา หรือ การโฆษณางานดัดแปลง

ประเภทที่สอง สิทธิในการนำออกแสดง (performing rights) เป็นสิทธิที่ไม่ สามารถจับต้องได้ ได้แก่³

² Flint F. Michael, A user's Guide to Copyright (London : Butterworths, 1979), P.110.

³ Peter Stone , Copyright Law in the United Kingdom and the European Community (London : Athlone Press, 1990), P.41.

- ก. สิทธิในการการนำออกแสดง การแสดง หรือการเล่น ในที่สาธารณะ (right to perform in public)
- ข. สิทธิในการแพร่เสียงแพร่ภาพ (right to broadcast)
- ค. สิทธิในการบริหารกระจายเสียงและภาพไปยังผู้รับฟังรับชม (right to transmit to subscribers of a diffusion service)

ก. สิทธิในการนำออกแสดงในที่สาธารณะ

"การนำออกแสดง" (performance) หมายความถึงการกล่าวสุนทรพจน์ การแสดงปาฐกถา การกล่าวคำปราศรัย หรือการเทศนา และการแสดงทางภาพหรือเสียงและหมายความรวมถึง การแสดงด้วยสิ่งบันทึกเสียง ฟิล์ม การแพร่เสียงแพร่ภาพ หรือการกระจายเสียงและภาพทางสายเคเบิล⁴

การนำออกแสดงในที่สาธารณะจึงหมายถึงการแสดงสด (live performance) และการแสดงโดยใช้เชิงกล (mechanical) "การแสดงสด" กฎหมายลิขสิทธิ์มิได้บัญญัติความหมายไว้แต่ในทางปฏิบัติเป็นที่เข้าใจโดยทั่วไปว่า เป็นการ เล่น แสดงใด ๆ โดยผู้เล่น หรือผู้แสดงที่ทำให้ปรากฏต่อหน้าผู้รับฟังรับชมในเวลาเดียวกัน เช่น การกล่าวสุนทรพจน์ การอ่านบทกลอน การแสดงละครเวที การร้องเพลง การเล่นดนตรี และการแสดงคอนเสิร์ต ต่อหน้าผู้ชมในขณะนั้นในที่สาธารณะ สำหรับการแสดงโดยใช้ "เชิงกล" กฎหมายลิขสิทธิ์มิได้บัญญัติความหมายของคำนี้ไว้เช่นกัน แต่คำนี้ใช้อย่างกว้างขวางและเป็นที่ยอมรับในอุตสาหกรรมดนตรี หมายถึง การบันทึกเสียงงานดนตรี ซึ่งรวมถึง ในการบันทึกลงในฟิล์มภาพยนตร์ และรายการโทรทัศน์ที่บันทึกเทปไว้⁵ เพื่อนำออกแสดงให้รับชมรับฟังในที่สาธารณะ

งานดนตรีกรรมที่ถูกรับบันทึกโดย "เชิงกล" ได้เพิ่มความสำคัญมากยิ่งขึ้นโดยเฉพาะในปัจจุบันที่วงการธุรกิจดนตรีมีการแข่งขันสูง เนื่องจากสามารถนำเสนอและเข้าถึงประชาชนผู้รับฟังรับชม ได้อย่างมีประสิทธิภาพและสะดวกรวดเร็ว และมีส่วนผลักดันให้งานดนตรีกรรมชิ้นนั้นเป็นที่นิยม และต้องการของตลาด มีดังต่อไปนี้

⁴ โปรดดูกฎหมายลิขสิทธิ์ของอังกฤษ ค.ศ. 1988 มาตรา 19(2)

⁵ Michael F. Flint, A User's Guide to Copyright, P.109.

(1) ในกรณีที่นางงานดนตรีกรรมบันทึกลงใน "สิ่งบันทึกเสียง" (sound recording)

กฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับปัจจุบัน⁶ ได้กำหนดความหมายของคำว่า "สิ่งบันทึกเสียง" หมายถึง การบันทึกเสียงที่สามารถนำมาทำซ้ำได้ หรือบันทึกงานวรรณกรรม นาฏกรรม และดนตรีกรรม ทั้งหมด หรือบางส่วน ซึ่งเสียงที่สามารถนำมาทำและทำซ้ำได้ เครื่องมือและวิธีการที่ทำการบันทึกเสียงซึ่งนำมาทำหรือทำซ้ำ ไม่เป็นสิ่งสำคัญ

จากคำจำกัดความดังกล่าว สิ่งบันทึกเสียงจึงหมายความรวมถึง งานวรรณกรรม นาฏกรรม และงานดนตรีกรรมที่บันทึกลงบนแถบเสียงในฟิล์ม (sound track) ด้วย นอกจากนั้น สิ่งบันทึกเสียงยังมีความหมายกว้างขวางครอบคลุมถึงวิธีการบันทึกเสียงทั้งหลายที่เป็นที่รู้จักในปัจจุบัน และสามารถค้นพบในอนาคต ซึ่งได้แก่ แผ่นแม่เหล็ก (magnetic cand) ทางสายโทรเลข (wires) เทป (tapes) จานเสียง (discs) และกระบอกเสียง (cylinders) ไม่ว่าจะเป็นการบันทึกที่กระทำโดยทางเสียง (acoustic) อิเล็กทรอนิกส์ (electronic) หรือโดยความหมายที่เกี่ยวกับการถ่ายรูป (photographic) หรือโดยแสงเลเซอร์ (lasers)⁷

สิ่งบันทึกเสียงเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ประเภทหนึ่ง แยกต่างหากจากงานดนตรีกรรม ดังนั้นจึงมีเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานดังกล่าวแยกต่างหากด้วยเช่นกัน ในทางปฏิบัติ ผู้ประพันธ์เพลง (คำร้อง และทำนอง) ยังคงเป็นเจ้าของสิทธิในการนำออกแสดงในงานสร้างสรรค์ของตน ถึงแม้ว่าผู้ประพันธ์เพลงจะมีได้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในบทเพลงนั้นแล้ว เพราะเหตุว่าสิทธิเพียงผู้เดียวของผู้สร้างสรรค์ หรือเจ้าของลิขสิทธิ์ สามารถโอน หรืออนุญาตแต่เพียงบางส่วนหรือทั้งหมด โดยมีเงื่อนไขก็ได้ ดังนั้นการโอนลิขสิทธิ์บางส่วนในงานดนตรีกรรมจึงมิได้รวมถึงสิทธิในการนำออกแสดงด้วย โดยส่วนใหญ่แล้วผู้สร้างสรรค์จะมอบหมายสิทธิในการนางานดนตรีกรรมออกแสดงให้แก่สมาคม PRS (Performing Right Society) และ เจ้าของลิขสิทธิ์ในสิ่งบันทึกเสียง จะมอบหมายสิทธิในการนำออกแสดงในสิ่งบันทึกให้แก่ สมาคม PPL (Phonographic

⁶ กฎหมายลิขสิทธิ์ของอังกฤษ ค.ศ. 1988 มาตรา 5(1) บังคับใช้แทนกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1956 มาตรา 12(8) และ (9) หมายความว่าถึง การผสมผสานของเสียงที่เก็บรวบรวมไว้และสามารถนำมาทำซ้ำได้ด้วยวิธีการบันทึกไว้ในลักษณะใดก็ได้ที่นอกเหนือจาก แถบเสียงในฟิล์มภาพยนตร์ (sound-track associated with cinematograph film)

⁷ Ibid., p.14

Performance Limited) ดังนั้น หากมีการนำสิ่งบันทึกเสียง (sound recording) ออกแสดงจะต้องได้รับอนุญาต 2 ประเภทคือ จากเจ้าของลิขสิทธิ์ในบทเพลงที่ได้ถูกนำมาบันทึกลงในสิ่งบันทึกเสียง และเจ้าของลิขสิทธิ์ในสิ่งบันทึกเสียงอีกด้วย^๘

(2) ในกรณีที่นำงานดนตรีกรรมบันทึกลงใน "ฟิล์มภาพยนตร์"^๙

(cinematograph films)

ในการผลิตฟิล์มภาพยนตร์เรื่องหนึ่ง ผู้ผลิตจะต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานที่นำมารวบรวมไว้ในฟิล์มซึ่งได้แก่งานดังต่อไปนี้

(2.1) นวนิยาย ละคร หรืองานสิ่งพิมพ์อื่น ๆ เช่น screenplay งานต้นฉบับของเรื่องละคร (script) และภาพที่แสดงเรื่องราวอย่างต่อเนื่อง (storyboard)

(2.2) งานศิลป์ เช่น การออกแบบ และรูปถ่าย

(2.3) งานดนตรีกรรม ในส่วนของงานดนตรีกรรมที่รวบรวมอยู่ในฟิล์มภาพยนตร์นั้น เป็นการนำดนตรีกรรมมาบันทึกลงบนแถบเสียงในฟิล์ม (sound track) ซึ่งมีด้วยกัน 2 ประเภทคือ เพลงประกอบ (background music) และเพลงสด (live music) (หมายถึงดนตรีที่เป็นส่วนหนึ่งของเหตุการณ์ในเรื่องละครนั้น ๆ)

ผู้ผลิตฟิล์มภาพยนตร์ (producer) ที่ประสงค์จะนำงานดนตรีกรรมมาบันทึกลงบนแถบเสียงในฟิล์ม (sound track) ไม่ว่าจะเป็นเพลงประกอบ หรือ เพลงสด หากเป็นงานดนตรีกรรมที่ได้บันทึกลงแถบเสียงในฟิล์ม (sound track) จะต้องได้รับอนุญาตทั้งจากเจ้าของลิขสิทธิ์ในบทเพลง และเจ้าของลิขสิทธิ์ในสิ่งบันทึกเสียงนั้นด้วย ซึ่งเรียกว่า "synchronisation right"^{๑๐} เมื่อนำฟิล์มภาพยนตร์ออกฉายในที่สาธารณะ ผู้เป็นเจ้าของโรงภาพยนตร์จะต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าของสิทธิในการนำงานดนตรีกรรมออกแสดงที่บันทึกรวบรวมอยู่ในฟิล์มภาพยนตร์อีกด้วย ซึ่งในกรณีนี้ผู้เป็นเจ้าของ หรือผู้ครอบครองโรงภาพยนตร์เท่านั้น

^๘ Ibid., P.154.

^๙ โปรดดูกฎหมายลิขสิทธิ์ของอังกฤษ ค.ศ.1988 มาตรา 5(1)

^{๑๐} Ibid., P.144-145. "synchronisation right" กฎหมายลิขสิทธิ์มิได้บัญญัติไว้แต่เป็นคำที่นิยมใช้ในวงการธุรกิจดนตรี หมายถึง สิทธิในการบันทึกดนตรีลงบนแถบเสียงในฟิล์ม (sound track)

จะต้องได้รับอนุญาตดังกล่าว มิใช่ผู้ผลิตฟิล์มภาพยนตร์

(3) ในการใช้งานดนตรีกรรมรวบรวมอยู่ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางวิทยุโทรทัศน์¹¹
งานแพร่เสียงแพร่ภาพเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ในตัวเองแยกต่างหากจากลิขสิทธิ์
ในงานดนตรีกรรม หรือสิ่งบันทึกเสียงที่รวบรวมอยู่ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพนั้น ดังนั้น หากมีการนำ
งานดนตรีกรรมที่รวบรวมอยู่ในการแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์ เปิดฉายให้ประชาชนรับฟังรับชม
อีกต่อหนึ่ง

ในการนี้จะเป็นการนำออกแสดงในที่สาธารณะที่เกี่ยวข้องกับงานอันมีลิขสิทธิ์ 3 ประเภท

1. ลิขสิทธิ์ในงานดนตรีกรรม ในการนำงานดนตรีกรรมออกแสดงในที่
สาธารณะ โดยการแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์ ซึ่งผู้จัดให้มีการรับชมอีกต่อหนึ่ง จะต้องได้
รับอนุญาตจากเจ้าของสิทธิในการนำงานดนตรีกรรมออกแสดง (โดยส่วนใหญ่ได้มอบหมายให้สมาคม
PRS เป็นผู้อนุญาต) ไม่ว่าจะการจัดให้มีการรับฟัง รับชม นั้นจะมีการเก็บค่าเข้าชมหรือไม่

2. ลิขสิทธิ์ในแผ่นเสียง ในการนำแผ่นเสียงออกแสดงในที่สาธารณะ
โดยการแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์ ผู้จัดให้มีการรับฟัง รับชมอีกต่อหนึ่ง จะต้องได้รับอนุญาต
จากเจ้าของสิทธิในการนำออกแสดงในแผ่นเสียง (ส่วนใหญ่จะมอบหมายให้สมาคม PPL เป็น
ผู้อนุญาตให้นำออกแสดงสิ่งบันทึกเสียง) ไม่ว่าจะการจัดให้มีการ รับฟัง รับชมดังกล่าวนั้นจะมีการ
เก็บค่าเข้าชมหรือไม่

3. ลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพเอง หากผู้จัดให้มีการรับชมอีกต่อหนึ่ง
ได้มีการเก็บค่าเข้าชม ผู้จัดให้มีการกระทำดังกล่าวจะต้องได้รับอนุญาตจากสถานีโทรทัศน์ที่จัด
ให้มีการรับฟัง รับชมนั้นด้วย เช่น ในไนท์คลับได้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเครื่องรับโทรทัศน์
ให้แก่ลูกค้า โดยมีได้เก็บค่าเข้าชม กรณีนี้ไนท์คลับจะต้องได้รับอนุญาตในการนำสิ่งบันทึกเสียงออก
แสดงจากเจ้าของลิขสิทธิ์ในสิ่งบันทึกเสียง และเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานดนตรีกรรมอีกด้วย แต่ไม่
จำเป็นต้องได้รับอนุญาตจากสถานีโทรทัศน์ดังกล่าวเนื่องจากสถานประกอบการนั้นนางานแพร่เสียง
แพร่ภาพออกแสดง โดยมีได้เก็บค่าเข้าชม

การนำงานแพร่เสียงแพร่ภาพให้ประชาชนรับฟัง รับชมอีกต่อหนึ่ง โดย
จัดเก็บค่าเข้าชมผู้จัดจะต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพนั้น สำหรับ

¹¹ โปรดดูกฎหมายลิขสิทธิ์ของอังกฤษ ค.ศ. 1988 มาตรา 6(1) บังคับใช้แทนกฎหมายลิขสิทธิ์
ค.ศ. 1956 มาตรา 14(10)

กรณีดังต่อไปนี้ถือว่าเป็นการแพร่เสียงแพร่ภาพโดยเสียค่าเข้าชม คือมีการจ่ายเงินเพื่อเป็นค่าอนุญาตให้เข้าสถานที่นั้น หรือมีสินค้าหรือบริการเสนอให้ในสถานที่นั้น ด้วยราคาสินค้าหรือบริการส่วนหนึ่งได้บวกค่าเข้าชมหรือฟังการแพร่เสียงแพร่ภาพ หรือด้วยราคาที่สูงกว่าที่เคยเก็บจากผู้เข้าชมตามปกติ เพื่อนำเงินที่เรียกเก็บส่วนหนึ่งเป็นค่าใช้จ่ายเพื่อการชมหรือฟังการแพร่เสียงแพร่ภาพนั้น แต่ผู้อยู่อาศัยในสถานที่นั้น และสมาชิกของสมาคมซึ่งเสียเงินเฉพาะค่าสมาชิกของสมาคมที่ได้จัดให้มีการชมหรือฟังการแพร่เสียงแพร่ภาพเป็นครั้งคราว ไม่ถือว่าเป็นการจ่ายเงินค่าเข้าชม¹²

ประเด็นที่ยังยากที่เกิดขึ้นสืบเนื่องกับสิทธิในการนำออกแสดง คือ คำจำกัดความของคำว่า "สาธารณะ" กฎหมายลิขสิทธิ์ของอังกฤษ ค.ศ. 1956 และฉบับปัจจุบัน ค.ศ. 1988 มิได้กำหนดความหมายของคำว่า "In public" ดังนั้นจึงเป็นปัญหาข้อเท็จจริงว่าการแสดงนั้นเป็นการนำออกแสดงในที่สาธารณะหรือไม่ แต่ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาศาลได้วินิจฉัยวางแนวบรรทัดฐานลักษณะที่ถือว่าเป็นสาธารณะสถาน หมายถึง การแสดงใด ๆ ที่จัดให้มีขึ้น ณ สถานที่นอกบริเวณที่อยู่อาศัยโดยไม่คำนึงถึงลักษณะของการแสดงนั้น หรือการแสดงนั้นจะมีการเก็บค่าเข้าชมหรือไม่ จะเห็นได้ว่า "สาธารณะสถาน" เป็นคำที่กล่าวอย่างกว้าง ๆ ที่หมายความรวมถึงสถานที่ใด ๆ ที่มีใช้สถานที่ส่วนตัวอย่างแท้จริง (pully domestic) หรือสถานที่กึ่งส่วนตัว (quasi-domestic)

คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ปี ค.ศ. 1884 คดี Duck V. Bates¹³ ศาลได้วินิจฉัยวางแนวบรรทัดฐานอธิบายลักษณะสถานที่ส่วนตัว และสถานที่กึ่งส่วนตัว ให้ถือว่าการแสดงในสถานที่ดังกล่าวมิใช่เป็นการแสดงในที่สาธารณะ ปรากฏข้อเท็จจริงดังนี้ ได้มีการจัดแสดงโดยนักแสดงสมัครเล่น มีขึ้นที่โรงพยาบาลชื่อ Guy's Hospital มีผู้เข้าชมเฉพาะหมอ ครอบครัวของหมอยุยาบาล นักศึกษาในโรงพยาบาล และผู้ป่วยในโรงพยาบาลเท่านั้น ดังนั้นการแสดงที่จัดขึ้นในสถานที่ส่วนตัวเช่นนี้ ไม่ถือว่าเป็นการละเมิดสิทธิในการนำออกแสดงในที่สาธารณะจึงไม่ต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานดังกล่าว

จากคำพิพากษาคดีดังกล่าว การแสดงโดยนักแสดงสมัครเล่นที่มีได้เก็บค่าเข้าชม

¹² โปรดดูกฎหมายลิขสิทธิ์ของอังกฤษ ค.ศ. 1988 มาตรา 72(2)(3) บังคับใช้แทนกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1956 มาตรา 14(8)

¹³ คดี Duck V. Bates (1884) ภายใต้กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1833 cited by, Peter stone, Copyright Law in the United kingdom and the European Community, P.54

หรือจ่ายค่าแสดงให้แก่นักแสดง มิใช่สิ่งสำคัญที่จะนำมาพิจารณาว่า เป็นการนำออกแสดงในที่สาธารณะหรือไม่ ศาลได้พิจารณาเน้นหนักที่การนำออกแสดงนั้นเพื่อผลประโยชน์หรือกิจกรรมทางการค้า หรือเพื่อผลผลิตทางอุตสาหกรรมหรือไม่ (เช่นการแสดงดนตรีให้ลูกจ้างชมในระหว่างชั่วโมงทำงาน)¹⁴ และพิจารณาเน้นหนักถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้เข้าชมกับเจ้าของลิขสิทธิ์มากกว่าความสัมพันธ์ระหว่างผู้ชมกับผู้แสดง ถึงแม้ว่าสถานที่ที่จัดให้มีการแสดงนั้นจะเป็นสถานที่ส่วนตัวอย่างแท้จริงก็ตาม เช่น การแสดงละครของเด็ก ๆ ที่เป็นเจ้าของบ้าน และแขกที่มาพักในสโมสรของเมืองนั้น ตัวอย่างดังต่อไปนี้เป็นการนำออกแสดงในที่สาธารณะ การเล่นดนตรีให้แก่แขกที่มาพักอาศัยในโรงแรม¹⁵ การเล่นดนตรีให้แก่สมาชิกและแขกของสโมสรเต้นรำ¹⁶ การแสดงดนตรีให้แก่สมาชิกและแขกของสโมสรฟุตบอล¹⁷ การนำออกแสดงนาฏกรรมที่ผู้เข้าชมเป็นสมาชิกของสถาบันสตรี¹⁸ และ การถ่ายทอดให้พนักงานด้วยการแพร่เสียงแพร่ภาพ หรือด้วยการเล่นแผ่นเสียงในโรงงาน¹⁹

ในประเทศออสเตรเลีย ได้มีคดีที่สำคัญเกี่ยวกับสิทธิในการนำงานดนตรีกรรมออกแสดงในสโมสรส่วนบุคคล คือคดี APRA V. Canterbury/Bankstown Leagues Club Limited (ค.ศ. 1964) ในคดีนี้ สโมสรซึ่งเป็นจำเลยได้อนุญาตให้ใช้สถานที่ของสโมสรเพื่อการเต้นรำโดยไม่เก็บค่าผ่านประตู ซึ่งผู้ร่วมงานมีเฉพาะสมาชิกและแขกของสมาชิกเท่านั้น สโมสรได้จ้างวงดนตรีมาแสดง และได้มอบหมายให้หัวหน้าวงดนตรีเป็นผู้เลือกงานดนตรีมาแสดง ศาลได้วินิจฉัยเป็นเอกฉันท์ว่า การแสดงนั้นเป็นการนำออกแสดงในที่สาธารณะ และสโมสรมีความรับผิดชอบในฐานะที่ได้จ้างงานดนตรีกรรมออกแสดงโดยผ่านสื่อคือ วงดนตรีในฐานะเป็นผู้สั่งให้มีการแสดงนั้น คำตัดสินคดีดังกล่าวได้เป็นบรรทัดฐานในคดีต่อมาว่า การนำงานดนตรีกรรมออกแสดงในสโมสรส่วนบุคคล

¹⁴ W.R. Cornish, Intellectual Property : Patents, Copyright, Trademarks and Allied Rights (London : Sweet & Maxwell, 1981), P.362.

¹⁵ คดี PRS. V. Hawthornes Hotel (1933) Ch.855.Cited by, Ibid.

¹⁶ คดี Harms V. Martens Club (1927)1 Ch.526 .Cited by, Ibid.

¹⁷ คดี PRS V. Rangers Supporters Club (1975) R.P.C. 626.Cited by, Ibid.

¹⁸ คดี Jennings V. Stephens (1936) Ch.469. Cited by, Ibid.

¹⁹ คดี Turner V. PRS. (1943) Ch.167. Cited by, Ibid.

บุคคลเป็นการนำออกแสดงในที่สาธารณะที่จะต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานดังกล่าว²⁰

สำหรับการนำออกแสดงที่จัดให้มีขึ้นใน "สถานที่ที่มีการแสดงบันเทิงแก่สาธารณชน" (a place of public entertainment) กฎหมายลิขสิทธิ์ได้บัญญัติหมายความรวมถึงสถานที่ใด ๆ ที่ถูกรับรองเพื่อวัตถุประสงค์หลักอย่างอื่น แต่ในบางโอกาสได้จัดให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดเข้าสถานที่เพื่อจัดการแสดงบันเทิงแก่สาธารณชน สังเกตว่ากฎหมายกำหนดคำจำกัดความอย่างกว้าง ดังนั้น แม้ว่าสถานที่ที่จะมิได้ถูกรับรองเพื่อวัตถุประสงค์หลักอย่างอื่นแต่จัดให้มีการแสดงบันเทิงแก่สาธารณชนเท่านั้น ก็ถือว่าเป็นสถานที่ที่จัดให้มีการแสดงบันเทิงแก่สาธารณชนแล้ว ผู้ครอบครองสถานที่ดังกล่าวได้จัดการหรือยินยอมให้มีการแสดงบันเทิง ถือว่าผู้นั้น เป็นผู้จัดให้มีการแสดงบันเทิงถึงแม้ว่าเขาจะไม่ได้เป็นผู้ดำเนินการที่แท้จริงก็ตาม ดังนั้นผู้ครอบครองสถานที่ที่จัดให้มีการแสดงบันเทิงจะต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์งานดนตรีกรรมทุกครั้งที่มีการเปิดแสดง มิเช่นนั้นอาจเป็นการละเมิดสิทธิในการนำออกแสดงในที่สาธารณะ

ข้อยกเว้นการนำงานดนตรีกรรมออกแสดงในที่สาธารณะ

กฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับใหม่ มาตรา 34(1) และ (3)²¹ ได้บัญญัติข้อยกเว้นการนำออกแสดงโดยครู หรือนักเรียน ในกรณีที่เป็นการกิจกรรมของสถานศึกษาในงานวรรณกรรม นาฏกรรม และดนตรีกรรม และการเล่น หรือแสดงด้วยสิ่งบันทึกเสียง ฟิล์ม การแพร่เสียงแพร่ภาพ หรือการกระจายเสียงและภาพทางสายเคเบิล²² มีเงื่อนไขดังต่อไปนี้

1. จัดให้มีการนำออกแสดงในห้องเรียนหรือการนำออกแสดงนั้นมีผู้เข้าชม และ
2. การนำออกแสดงเป็นกิจกรรมในหลักสูตรของสถานศึกษา²³ โดยครู หรือนักเรียน ซึ่งจัดให้ชมภายในสถานศึกษานั้น และ

²⁰ John Sturman, Performing Right in Musical Work, (APRA annual report, 1986) P.29.

²¹ โปรดดูกฎหมายลิขสิทธิ์ของอังกฤษ ค.ศ.1988 มาตรา 34(1) และ (3) บังคับใช้แทนกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ.1956 มาตรา 41(3) และ (4)

²² โปรดดูกฎหมายลิขสิทธิ์ของอังกฤษ ค.ศ.1988 มาตรา 34(2) บังคับใช้แทนกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1956 มาตรา 41(5)

²³ โปรดดู Education Act 1944.

3. ผู้เข้าชมจำกัดเฉพาะ อาจารย์ นักเรียน หรือบุคคลภายนอกที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับกิจกรรมของสถานศึกษาใน (ไม่รวมถึงบิดามารดาหรือผู้ปกครองของนักเรียน)

มาตรา 67 ยกเว้นการนำออกแสดงด้วยสิ่งบันทึกเสียง โดยสมาคม สโมสร หรือองค์กรใด ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อการกุศล และมีได้จัดตั้งหรือดำเนินการเพื่อหาผลประโยชน์ทางการค้า (non-profit) ได้จัดให้มีการนำออกแสดงด้วยสิ่งบันทึกเสียงซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมของสมาคม สโมสร หรือองค์กรนั้น ๆ ตราบเท่าที่ผลประโยชน์ที่ได้จากการเก็บเงินค่าเข้าชมได้นำไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์ขององค์กรนั้นโดยเฉพาะ²⁴ สังเกตว่า กฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับ ค.ศ. 1988 ได้ยกเลิกมาตรา 12(7)(9) (กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1956) ที่เป็นข้อยกเว้นการนำออกแสดงด้วยสิ่งบันทึกเสียงเพื่อความรื่นรมย์ในกิจการ โรงแรม สถานที่พักอาศัย หรือสถานที่คล้ายคลึงกัน

จะเห็นได้ว่าจากแนวคำพิพากษาของศาลอังกฤษที่ผ่านมาได้ให้ความสำคัญในการเคารพสิทธิในการนำออกแสดงในที่สาธารณะของเจ้าของลิขสิทธิ์ โดยส่วนใหญ่แล้วศาลมักตีความหมายขอบเขตของการนำออกแสดงที่ไม่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ คือ การนำออกแสดงภายในครอบครัวเท่านั้น สังเกตว่าศาลได้เน้นถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ชมกับเจ้าของลิขสิทธิ์มากกว่าผู้ชมกับผู้แสดง เนื่องจากการกระทำนั้นก่อให้เกิดความเสียหายแก่เจ้าของลิขสิทธิ์และผลประโยชน์ตอบแทนทางเศรษฐกิจที่เจ้าของลิขสิทธิ์จะได้รับจากการที่บุคคลอื่นนำผลงานของเขาไปแสวงหาผลประโยชน์ไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม ในรูปแบบต่าง ๆ กัน ตามความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีการสื่อสาร ประกอบกับการแก้ไขกฎหมายลิขสิทธิ์ปี ค.ศ. 1988 ได้ยกเลิกข้อยกเว้น การนำออกแสดงด้วยสิ่งบันทึกเสียง เพื่อความรื่นรมย์ ในกิจการประเภทบริการที่พักอาศัย ดังนั้น ในปัจจุบัน และแนวโน้มในอนาคต กฎหมายลิขสิทธิ์ของอังกฤษได้คำนึงถึงผลประโยชน์ตอบแทนทางเศรษฐกิจที่เจ้าของลิขสิทธิ์จะได้รับมากกว่า เพราะเป็นที่ทราบกันดีว่าในปัจจุบันธุรกิจดนตรีมีส่วนเกี่ยวพันกับธุรกิจการให้ความบันเทิง และการให้บริการในหลายรูปแบบ เช่น เพลงโฆษณา เพลงประกอบภาพยนตร์ เพลงที่บันทึกลงในสิ่งบันทึกเสียงต่าง ๆ การนำออกแสดงในโรงแรม สโมสร ชมรม หรือ สถานรื่นรมย์ต่าง ๆ เป็นต้น ธุรกิจดนตรีจึงมักมีผลประโยชน์เข้ามาเกี่ยวข้องกับด้วยเสมอ และผลประโยชน์เหล่านี้จึงตกอยู่กับผู้ใช้ประโยชน์แต่ผู้เดียว เจ้าของลิขสิทธิ์จึงควรได้รับผลตอบแทนทุกครั้งที่น่าผลงานของเขาไปแสวงหาผลประโยชน์เช่นเดียวกัน

²⁴ Peter Stone , Copyright Law in the United Kingdom and European Community, P.55.

๑. สิทธิในการแพร่เสียงแพร่ภาพ

กฎหมายลิขสิทธิ์^{๒๕} ได้กำหนดความหมายของคำว่า "แพร่เสียงแพร่ภาพ" (broadcast) หมายถึง การสื่อสารภาพ เสียง โดยแถบคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า (wireless telegraphy) หรือ วิธีการอย่างใดอย่างหนึ่งดังนี้

1. สมาชิกโดยทั่วไปสามารถได้รับการสื่อสารอย่างถูกต้องตามกฎหมาย
2. สื่อสารเพื่อนำเสนอไปยังสมาชิกโดยทั่วไป

จากคำจำกัดความนี้ ปัจจัยสำคัญของการแพร่เสียงแพร่ภาพก็คือ วิธีการสื่อสาร โดยแถบคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า หรือโดยไร้สาย โดยสื่อสารไปยังสมาชิกนั้น และสามารถรับการสื่อสารที่ส่ง โดยถูกต้องตามกฎหมาย^{๒๖} และนอกจากนี้กฎหมายลิขสิทธิ์มาตรา 7 และพระราชบัญญัติ Cable and broadcasting Act 1984 ยังได้กำหนดให้การบริการกระจายเสียงและภาพทางสาย มิใช่การสื่อสารโดยแถบคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า (otherwise than by wireless telegraphy) ดังนั้นการแพร่เสียงแพร่ภาพ จึงหมายถึงเฉพาะการสื่อสารประเภทไร้สาย

การแพร่เสียงแพร่ภาพ ที่เป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไป ได้แก่ การแพร่เสียงแพร่ภาพทางสถานีวิทยุ โทรทัศน์ (radio และ television sets) สถานีแพร่เสียงแพร่ภาพ เพื่อการพาณิชย์ (commercial broadcasting stations) สถานีโทรทัศน์เพื่อการพาณิชย์ (commercial television stations) เป็นต้น

การแพร่เสียงแพร่ภาพงานดนตรีกรรมเป็นสิทธิเพียงผู้เดียวของผู้สร้างสรรค์ หรือเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานดนตรีกรรมดังนั้นการแพร่เสียงแพร่ภาพทางสถานีวิทยุ โทรทัศน์ จะต้องได้รับอนุญาตจากผู้สร้างสรรค์หรือเจ้าของลิขสิทธิ์ ในทางปฏิบัติผู้สร้างสรรค์ได้มอบหมายให้สมาคม PRS เป็นผู้บริหารสิทธิในการแพร่เสียงแพร่ภาพงานดนตรีกรรม สมาคม PRS จะดำเนินการให้อนุญาตกับสถานีวิทยุโทรทัศน์ เพื่อให้สิทธิแก่ผู้แพร่เสียงแพร่ภาพในการใช้งานดนตรีกรรมของสมาชิกที่ได้มอบหมายไว้กับสมาคม

^{๒๕} โปรดดูกฎหมายลิขสิทธิ์ของอังกฤษ ค.ศ. 1988 มาตรา 6(1)

^{๒๖} โปรดดูกฎหมายลิขสิทธิ์ของอังกฤษ ค.ศ. 1988 มาตรา 6(2) หมายถึงการที่สมาชิกโดยทั่วไปนั้นสามารถได้รับการสื่อสารที่มิใช่การสื่อสารด้วยรหัสลับ (encrypted transmission)

สำหรับการแพร่เสียงแพร่ภาพในสิ่งบันทึกเสียงนั้น สิ่งบันทึกเสียงเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ประเภทหนึ่ง ซึ่งแยกต่างหากจากงานดนตรีกรรม ดังนั้นสิทธิในการแพร่เสียงแพร่ภาพในสิ่งบันทึกเสียง จึงเป็นสิทธิเพียงผู้เดียวของเจ้าของลิขสิทธิ์ในสิ่งบันทึกเสียงนั้น ในทางปฏิบัติเจ้าของลิขสิทธิ์ในสิ่งบันทึกเสียง (ผู้ผลิตแผ่นเสียง) ได้มอบหมายให้สมาคม PPL เป็นผู้บริหารสิทธิในการแพร่เสียงแพร่ภาพในสิ่งบันทึกเสียง ดำเนินการให้อนุญาตกับองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพในการใช้งานของสมาชิกสมาคม PPL

ในการกรณีที่การแพร่เสียงแพร่ภาพนั้นเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพอื่น หรือเป็นการละเมิดการบริการการกระจายเสียงและภาพทางสายเคเบิล กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1988 มาตรา 6(6) ได้บัญญัติให้การแพร่เสียงแพร่ภาพจะไม่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายลิขสิทธิ์

ค. สิทธิในการกระจายเสียงและภาพทางสายเคเบิล

กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1988 เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติ Cable and Broadcasting Act 1984 ได้กำหนดความหมายของคำว่า "รายการกระจายเสียงและภาพทางสายเคเบิล" (cable programme) หมายความว่ารายการใด ๆ ที่รวมอยู่ในรายการบริการกระจายเสียงและภาพทางสายเคเบิล และ "การบริการรายการกระจายเสียงและภาพทางสายเคเบิล" (cable programme service) หมายถึงการบริการสื่อสารภาพและเสียงไม่ว่าทั้งหมด หรือบางส่วน โดยวิธีอื่นใดในความหมายของระบบการสื่อสารโทรคมนาคม²⁷ (telecommunications system) ซึ่งมีใช้การสื่อสารโดยแถบคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า (wireless telegraphy)

1. เพื่อให้ผู้ใช้ได้รับชมในต่างสถานที่ไม่ว่าจะเป็นการรับในเวลาเดียวกันหรือต่างเวลา
2. เป็นการส่งไปยังสมาชิกโดยทั่วไป และไม่เข้าช้อยกเว้นการบริการตามที่กำหนดไว้ในมาตรา²⁸

²⁷ โปรดดูกฎหมายลิขสิทธิ์ของอังกฤษ ค.ศ. 1988 มาตรา 178 ระบบการสื่อสารโทรคมนาคม หมายความว่า การรับ ส่งภาพ และเสียง หรือที่ส่งโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ (electronic means)

²⁸ โปรดดูกฎหมายลิขสิทธิ์ของอังกฤษ ค.ศ. 1988 มาตรา 7(1) บังคับใช้แทนกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1956 มาตรา 14A

สิทธิในการแพร่เสียงแพร่ภาพ และสิทธิในการกระจายเสียงและภาพทางสายเคเบิล เป็นสิทธิเพียงผู้เดียวของผู้สร้างสรรค์ หรือเจ้าของลิขสิทธิ์ ดังนั้น การรวบรวมงานอันมีลิขสิทธิ์ที่บรรจุอยู่ในการบริการกระจายเสียง และภาพ ทางสายเคเบิล จะต้องได้รับอนุญาตจากผู้สร้างสรรค์ หรือเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานที่รวบรวมนั้นมิฉะนั้นอาจเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานนั้นๆได้ สำหรับการนำงานแพร่เสียงแพร่ภาพหรือการกระจายเสียงและภาพทางสายเคเบิล ออกแสดงในที่สาธารณะอีกต่อหนึ่ง จะต้องได้รับอนุญาต ดังนี้

1. ในกรณีที่น่าออกแสดงในที่สาธารณะนั้นมีการเก็บค่าเข้าชม ผู้จัดให้มีการนำออกแสดงดังกล่าวจะต้องได้รับอนุญาตในงานแพร่เสียงแพร่ภาพ หรือการกระจายเสียงและภาพทางสายเคเบิล งานดนตรีกรรม และสิ่งบันทึกเสียงที่บรรจุอยู่ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพหรือในรายการบริการกระจายเสียงและภาพทางสายเคเบิล²⁹

2. ในกรณีที่การนำออกแสดงในที่สาธารณะนั้นไม่มีการเก็บค่าเข้าชม ผู้จัดให้มีการนำออกแสดงดังกล่าวจะต้องได้รับอนุญาตในงานดนตรีกรรม และสิ่งบันทึกเสียง (ไม่ว่าจะเสียค่าเข้าชมหรือไม่ก็ตาม) ที่บรรจุอยู่ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพ หรือในรายการกระจายเสียงและภาพทางสายเคเบิล แต่ไม่จำเป็นต้องได้รับอนุญาตในตัวงานแพร่เสียงแพร่ภาพ หรือ การกระจายเสียงและภาพทางสายเคเบิล³⁰

2.1.2 ประเทศสหรัฐอเมริกา

กฎหมายลิขสิทธิ์ของอังกฤษ เป็นต้นแบบของฝ่ายกฎหมายคอมมอนลอว์ ซึ่งอเมริกาได้นำมาเป็นแบบอย่าง โดยเฉพาะ Statute of Anne อเมริกาได้บัญญัติกฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับแรก ค.ศ. 1790 (Copyright Act 1790) เนื้อหาส่วนใหญ่จึงมีลักษณะใกล้เคียงกับกฎหมายลิขสิทธิ์ของอังกฤษสมัยนั้น กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ.1790 ได้ปรับปรุงแก้ไขมาเป็นลำดับ โดยได้ขยายขอบข่ายในการให้ความคุ้มครองและขยายระยะเวลาการคุ้มครองลิขสิทธิ์มากยิ่งขึ้น ในปี ค.ศ. 1830 ได้ขยายให้ความคุ้มครองงานดนตรีกรรมเป็นครั้งแรก แต่ไม่รวมถึงการให้ความคุ้มครองสิทธิในการนำงานดนตรีกรรมออกแสดงในที่สาธารณะ จนกระทั่งปี ค.ศ.1897 จึง

²⁹ Peter Stone , Copyright Law in the United Kingdom and the European Community, P.52.

³⁰ Ibid.

ได้แก้ไขบัญญัติให้ผู้สร้างสรรค์ หรือเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานดนตรีกรรมมีสิทธิ เพียงผู้เดียวในการนำงานดนตรีกรรมออกแสดงในที่สาธารณะ^{๓๑}

ต่อมาอเมริกาได้ตรากฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1891 เพื่อเข้าสู่ระบบกฎหมายลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศ กฎหมายฉบับดังกล่าวได้ถูกยกเลิกโดยกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1909 (Copyright Act 1909) ซึ่งบังคับใช้นานถึง 68 ปี จนกระทั่ง ค.ศ. 1976 จึงได้ตรากฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1976 (Copyright Act 1976) เป็นกฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับล่าสุด ที่บังคับใช้ในปัจจุบันเป็นกฎหมายที่ทันสมัยอย่างยิ่งฉบับหนึ่ง เพราะได้บัญญัติให้ความคุ้มครองในสิทธิใหม่ ๆ ที่ครอบคลุมถึงการพัฒนาการทางเทคโนโลยีด้านต่าง ๆ ทั้งที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบัน และรวมถึงความก้าวหน้าในสิ่งประดิษฐ์อื่นที่จะมีขึ้นในอนาคต โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการบันทึกเสียง การสื่อสารทางภาพและเสียง เป็นต้น^{๓๒}

เนื่องจากลิขสิทธิ์เป็นที่รวมแห่งสิทธิต่าง ๆ ที่เรียกว่า "สหสิทธิ" (bundle of rights) กฎหมายลิขสิทธิ์ได้ให้ความคุ้มครองการใช้งานในลักษณะต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการใช้ทั้งหมด หรือเพียงบางส่วน สหสิทธิสามารถแบ่งออกเป็นสิทธิในการใช้งานต่าง ๆ ได้อย่างไม่สิ้นสุด ซึ่งสิทธิต่าง ๆ นี้ สามารถแบ่งย่อยออกไปได้อีกตามความยินยอมของเจ้าของลิขสิทธิ์ หรือผู้สร้างสรรค์ ในอันที่จะได้รับค่าตอบแทนทางเศรษฐกิจตามสมควรจากการใช้ประโยชน์ในลักษณะต่าง ๆ หรืออาจกล่าวได้ว่า ลิขสิทธิ์ให้อำนาจผู้สร้างสรรค์ หรือเจ้าของลิขสิทธิ์สามารถควบคุมการใช้งาน และได้รับค่าชดเชยจากการคุ้มครองการใช้งานอันมีลิขสิทธิ์ของเขา ตลอดจนการให้อนุญาตใช้งานตามความเหมาะสม^{๓๓}

ในการนำงานดนตรีกรรมไปใช้ประโยชน์ สามารถกระทำได้หลายรูปแบบ และเพิ่มมากขึ้น ตามความก้าวหน้าในการสื่อสารในรูปแบบต่าง ๆ ดังนั้น การใช้ประโยชน์ในงานดนตรีกรรม จึงก่อให้เกิดผลประโยชน์ในเชิงธุรกิจมูลค่ามหาศาล เมื่อเปรียบเทียบกับ

^{๓๑} Bernard Korman and Fred I Koeningsberg, Performing Rights in Music and Performing Rights Societies (Reprinted from Journal of Copyright Society of USA, 33 NO. 4 , July, 1986) P.332.

^{๓๒} Ibid.

^{๓๓} Ibid., p 333.

การใช้ประโยชน์อย่างอื่น การใช้ประโยชน์งานดนตรีกรรมสามารถนำไปใช้หลายรูปแบบ เช่น

- 1) การพิมพ์ เช่น พิมพ์หนังสือเพลง โน้ตเพลง
- 2) การผลิตสิ่งบันทึกเสียง (phonograph records) และแถบบันทึกเสียง (audio tape)
- 3) การบันทึกลงในแถบฟิล์มภาพยนตร์ (synchronize) หรือ บันทึกลงในแถบบันทึกภาพ (video tape)
- 4) และประการสุดท้ายที่สำคัญที่สุด คือ การนำงานดนตรีกรรมออกแสดงในที่สาธารณะ³⁴

คำว่า "งานดนตรีกรรม" มิได้บัญญัติความหมายไว้ในกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1976 เนื่องจากเป็นคำที่สามารถเข้าใจได้โดยทั่วไป งานดนตรีกรรมประกอบด้วย ทำนอง (melody) และ คำร้อง (lyric) ในส่วนของ "คำร้อง" กฎหมายลิขสิทธิ์ได้บัญญัติให้อยู่ในความหมายของงานวรรณกรรม³⁵ หมายถึง ถ้อยคำ เลขหมาย หรือเกี่ยวกับถ้อยคำอื่น ๆ หรือ สัญลักษณ์ในทางจำนวน หรือเครื่องชี้เพื่อแสดงสิ่งใด ๆ ซึ่งไม่ใช่ งานโสตทัศนวัสดุ (audio-visual works) โดยไม่คำนึงถึงลักษณะของวัตถุที่รวบรวมอยู่ในงานเหล่านั้น เช่น หนังสือ วารสาร งานต้นฉบับ แถบบันทึกเสียง (phonorecords) ฟิล์ม เทป จานเสียง (disks) หรือ cards ดังนั้นคำร้อง และ โน้ตเพลง (score of music) จึงได้รับความคุ้มครองในฐานะงานวรรณกรรม ในขณะที่ ทำนองเพลงอยู่ในฐานะงานดนตรีกรรม เช่นเดียวกับที่บัญญัติไว้ใน กฎหมายลิขสิทธิ์ของอังกฤษ ที่ผู้สร้างสรรค์ในงานวรรณกรรม และดนตรีกรรม จะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายลิขสิทธิ์เช่นเดียวกันทุกประการ

งานดนตรีกรรมแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

งานดนตรีกรรมที่ใช้ในการแสดงนาฏกรรม (dramatic public performance)

ได้แก่ การแสดงสดให้ประชาชนชมในโรงละคร ในรูปของละครเพลง ซึ่งมีตัวละคร เครื่องแต่งตัว ฉาก บทละคร ประกอบอย่างสมบูรณ์ครบถ้วนหรือการแสดงละครโอเปร่า หรือการเล่าเรื่องซึ่งใช้ในการร้องเพลง หรือการแสดงประกอบตลอดเรื่อง ซึ่งบางครั้งอาจไม่ต้องแต่งตัว

³⁴ อ้างแล้ว มาตรา 106

³⁵ โปรดดู กฎหมายลิขสิทธิ์อเมริกา ค.ศ. 1976 มาตรา 101

หรือไม่มีฉากประกอบก็ได้

งานดนตรีกรรมโดยทั่วไปที่ใช้การแสดงนาฏกรรม (non-dramatic public performance) ได้แก่ การนำเพลงไปบรรเลง หรือขับร้องนอกโรงละคร เช่น ร้านเหล้า ร้านอาหาร สถานเริงรมย์ สถานีวิทยุกระจายเสียง สถานีโทรทัศน์ โรงแรม ร้านค้าย่อย บริการต่าง ๆ ที่ใช้ดนตรีเป็นส่วนประกอบ ที่ไม่ใช้การแสดงนาฏกรรม เหมือนประเภทแรก

การนำดนตรีที่ใช้ในการแสดงนาฏกรรมออกแสดงในที่สาธารณะ ไม่ยุ่งยากซับซ้อนเหมือนเช่นการใช้นาฏกรรมโดยทั่วไป เพราะมีการใช้น้อย และจำนวนผลงานก็ไม่มาก ดังนั้น จึงไม่ก่อให้เกิดปัญหาแก่เจ้าของลิขสิทธิ์ ในการควบคุม และอนุญาตการใช้งานดังกล่าว ซึ่งแตกต่างจากงานดนตรีกรรมทั่วไป ที่มีการนำงานดนตรีกรรมไปใช้ในรูปแบบต่าง ๆ ในสถานที่ต่างกัน ทั้งในเวลาเดียวกัน และต่างเวลา โดยเฉพาะการสื่อสารรูปแบบใหม่ ๆ ก่อให้เกิดปัญหาในการให้ความคุ้มครอง และการอนุญาตการใช้สิทธิดังกล่าว

ในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 ถึงต้นศตวรรษที่ 20 ได้มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบ การบันเทิงซึ่งแต่เดิมส่วนใหญ่มีการแสดงบันเทิงโดยการ เล่น เปียโน กีตาร์ หรือเล่นเครื่องดนตรีอื่น ๆ ภายในครอบครัว ความต้องการโน้ตเพลง (sheet music) จึงมีมาก รายได้ส่วนใหญ่ของผู้สร้างสรรค์จึงมาจากการจำหน่ายโน้ตเพลง แต่เมื่อความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสื่อสาร เข้ามามีบทบาท สิ่งประดิษฐ์ใหม่ ๆ จึงเป็นที่นิยม เช่น เครื่องเล่นแผ่นเสียงแบบใหม่ ภาพยนตร์ วิทยุ ได้เข้ามาเปลี่ยนแปลงรูปแบบการให้ความบันเทิงที่เคยเป็นอยู่ การจำหน่ายโน้ตเพลงเริ่มลดลงเรื่อย ๆ ในขณะที่วิทยุเป็นที่นิยมมากขึ้น โดยเฉพาะ การเปิดเพลงทางวิทยุ เป็นสื่อในการโฆษณา เพื่อดึงดูดลูกค้า ดังนั้น รายได้ส่วนใหญ่ของผู้สร้างสรรค์จึงมาจากการนำออกแสดงทางวิทยุ หรือโทรทัศน์ ซึ่งเข้ามาแทนที่การจำหน่ายโน้ตดนตรี การทำซ้ำ และการทำสำเนา

ก. สิทธิในการนำออกแสดงในที่สาธารณะ (public performance for profit) ตามกฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับเก่า ค.ศ. 1909

กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1909 บัญญัติให้ผู้สร้างสรรค์หรือเจ้าของลิขสิทธิ์มีสิทธิเพียงผู้เดียว ในการนำออกแสดงในที่สาธารณะเพื่อประโยชน์ทางการค้า แต่การนำออกแสดงดังกล่าวมีประเด็นปัญหาที่นำมาสู่ศาลเสมอว่า การนำออกแสดงอย่างไรจึงเป็นการกระทำ "เพื่อผลประโยชน์ทางการค้า" เนื่องจากกฎหมายลิขสิทธิ์มิได้บัญญัติไว้ ดังนั้น จึงเป็นหน้าที่ของศาลในอันที่จะพิจารณา

วางแผนบรรทัดฐาน ในการตัดสินคดีโดยเฉพาะในประเด็นปัญหาของคำว่า "เพื่อผลประโยชน์ทางการค้า" ดังเช่นตัวอย่างในคดี Herbert V. Shanley³⁶ และ คดี John Church Co. V. Hilliard Hotel³⁷ (2d Cir. 1915) มีข้อเท็จจริงดังนี้ ได้มีการแสดงดนตรีในภัตตาคาร ซึ่งจำเลยอ้างเหตุผลว่า ได้จ้างนักดนตรีมาแสดงในที่สาธารณะจริง แต่มิใช่เพื่อการแสวงหากำไร เพราะมิได้เก็บค่าเช่าฟังเพลง ศาลได้พิจารณาตัดสินว่า ถึงแม้ว่าจะมิได้เก็บค่าเช่าฟังเพลงจากลูกค้าโดยตรง แต่ได้คิดค่าแสดงดนตรีรวมอยู่ในค่าอาหารอยู่แล้ว การจ้างนักดนตรีมาแสดงก็เพื่อผลประโยชน์ในการที่จะขายอาหารในราคาสูงขึ้น จากคำพิพากษานี้ จึงเป็นแนวบรรทัดฐานต่อมาที่ว่า การแสดงดนตรีในที่สาธารณะใด ๆ หากกระทำโดยปราศจากสิทธิอันชอบ หรือมิได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ หรือผู้สร้างสรรค์ ถือว่าเป็นการละเมิดสิทธิในการนำออกแสดงในที่สาธารณะ ไม่ว่าจะมีการแสดงในโรงแรม ร้านอาหาร ลานสเก็ต โรงหนัง เป็นต้น

ต่อมาได้มีคำตัดสินในคดีการแพร่เสียงทางสถานีวิทยุ³⁸ มีข้อเท็จจริงคือ มีการนำผลงานทางดนตรีเปิดออกอากาศทางสถานีวิทยุ จำเลยได้อ้างเหตุผลว่า การเปิดเพลงทางสถานีวิทยุนั้นก็เพื่อผลประโยชน์ของเจ้าของลิขสิทธิ์ในบทเพลงนั้น โดยเป็นการสนับสนุน (promote) ให้มีการนำผลงานดนตรีออกกระจายเสียงทางสถานีวิทยุ ศาลได้ตัดสินว่าการกระทำดังกล่าวเป็นการละเมิดสิทธิในการนำออกแสดงในที่สาธารณะ เพื่อ "ผลประโยชน์ทางการค้า" ถึงแม้ว่าจะมิได้มีการเก็บค่าฟังเพลง ศาลให้เหตุผลว่า ในการอนุญาตสิทธิในการนำออกแสดงนั้น เป็นสิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์ที่จะควบคุมวิธีการสนับสนุนที่เป็นการนำออกแสดงในที่สาธารณะ (The right to control the method of promotion)

การนำออกแสดงในที่สาธารณะที่มีลักษณะ "เพื่อผลประโยชน์ทางการค้า" ศาลมิได้คำนึงว่า จะมีการเรียกเก็บค่าเข้าชม เข้าฟัง หรือไม่ แต่หากให้ความสำคัญกับผลตอบแทน หรือ

³⁶ คดี Herbert V. Shanley Co., 242 U.S. 591, 594-95 (1917), Cited by, Bernard Korman and Fred I Koenigsberg, Performing Rights in Music and Performing Rights Societies, P.338

³⁷ คดี John Church Co., V. Hilliard Hotel Co., 221 Fed. 229, Cited by, Ibid.

³⁸ คดี M.Witmark & Sons V. L. Banberger & Co., 291 Fed. 776 (D.N.J. 1923),

ผลพลอยได้ทางการค้า ที่จะได้รับจากการจัดให้มีการรับฟัง รับชมมากกว่า และจากผลคำพิพากษาตลอดมา ศาลมักคำนึงถึงความสำคัญในสิทธิ และผลประโยชน์ตอบแทนที่เจ้าของลิขสิทธิ์จะได้รับมากกว่าการใช้ประโยชน์ของสาธารณชน ดังนั้น โดยส่วนใหญ่แล้วศาลมักตีความว่า การนำออกแสดงในที่สาธารณะ เป็นการกระทำเพื่อผลประโยชน์ทางการค้า

จากการพัฒนาเทคโนโลยี ในช่วง ปี ค.ศ.1930-1960 ทำให้เกิดปัญหาที่ว่า "การนำออกแสดง" หมายความว่ารวมถึงการแพร่เสียงแพร่ภาพ ทางวิทยุ โทรทัศน์ หรือไม่ ศาลสูงได้พิพากษาเป็นเอกฉันท์ให้การแพร่เสียง ทางเครื่องรับวิทยุ และการถ่ายทอดการแพร่เสียงแพร่ภาพ โดยระบบเครื่องขยายเสียงเป็น "การนำออกแสดง"³⁹ แต่ต่อมาศาลได้กลับคำพิพากษาดังกล่าวในคดี Twentieth Century Music Corp V. Aiken⁴⁰ ศาลได้ตัดสินว่า การถ่ายทอดโดยเครื่องขยายเสียง ในสถานที่ทางการค้ามิใช่ "การนำออกแสดง" ตามความมุ่งหมายของกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ.1909 และต่อมาศาลก็ได้ตัดสินในทำนองเดียวกันในคดี Fortnightly Corp.V.United Artists ในกรณีการถ่ายทอดโดยทางสายเคเบิล⁴¹ มิใช่ "การนำออกแสดง" ภายใต้ความมุ่งหมายของกฎหมายลิขสิทธิ์ เช่นเดียวกัน ดังนั้น "การนำออกแสดง" ตามกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ.1909 จึงมิได้รวมถึงสิ่งประดิษฐ์ใหม่ที่ได้รับการพัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็วในช่วง ค.ศ.1930-1960 ซึ่งเป็นปัญหาความไม่แน่นอน ในการให้ความคุ้มครองลิขสิทธิ์ในงานดนตรีกรรม จนกระทั่งมีการตรากฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับใหม่ ค.ศ.1976 ที่บัญญัติให้ความคุ้มครองสิทธิในการนำออกแสดง มั่นคง และชัดเจนมากยิ่งขึ้น

๖. สิทธิในการนำออกแสดงในที่สาธารณะตามกฎหมายลิขสิทธิ์ ฉบับปัจจุบัน

ค.ศ.1976

"การนำออกแสดง" ตามความหมายของกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ.1976 มาตรา 101

³⁹ คดี Buck V. Jewell-La Salle Realty Co., 283 V.S.191(1931), Cited by, Ibid., P. 340

⁴⁰ คดี Twentieth Century Music Corp. V. Aiken, 422 V.S.151 (1975), Cited by, Ibid., P. 341

⁴¹ คดี Fortnightly Corp. V. United Artists Inc., 392 V.S.39 (1968)Cited by, Ibid., P.423

มีความหมายกว้างขวางมาก ครอบคลุมถึงความหมายดั้งเดิมของการนำออกแสดง เช่น การอ่านวรรณกรรม การร้องเพลง การเล่นดนตรี การเต้นบัลเลต์ หรือ การแสดงงานนาฏกรรม นาฏศิลป์ใด ๆ และละครใบ้ และหมายความรวมถึงการสื่อสารลักษณะเชิงกล หรือด้วยกระบวนการใด ๆ (by means of any device or process) ไม่ว่าจะทางตรง หรือทางอ้อม รวมทั้ง เครื่องมือทุกชนิดที่ใช้ในการทำซ้ำ หรือการขยายเสียง หรือภาพ เครื่องมือในการถ่ายทอดชนิดต่าง ๆ และการใช้เทคนิคอื่น ๆ ที่จะมีขึ้นในอนาคต

จากรายงานของ House Judiciary Committee Report ค.ศ.1976⁴² ได้กล่าวถึงการนำออกแสดง และการเผยแพร่ในที่สาธารณะ (public display) มีความหมายครอบคลุมทั้งการแสดง การเล่น และการกระทำใด ๆ โดยการกระจายเสียงและภาพ หรือการสื่อสารในที่สาธารณะ ดังกรณีตัวอย่างต่อไปนี้

- ก) การแสดงของนักร้องในขณะที่แสดงคอนเสิร์ต
- ข) การแพร่เสียงแพร่ภาพระบบเครือข่าย (broadcasting network) ซึ่งการแสดงของนักร้อง (รวมถึงการแพร่เสียงแพร่ภาพในทันที หรือโดยการบันทึกภาพ)
- ค) ผู้แพร่เสียงแพร่ภาพท้องถิ่น (local broadcaster) ได้ทำการถ่ายทอดจากการแพร่เสียงแพร่ภาพระบบเครือข่าย
- ง) การบริการโทรทัศน์ทางสายเคเบิล (cable television system) ได้ถ่ายทอดซ้ำในงานแพร่เสียง แพร่ภาพ เพื่อส่งไปยังสมาชิก

ดังนั้นการนำงานดนตรีกรรมออกแสดง สามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. การนำออกแสดงสด หมายถึง การนำดนตรีกรรมออกแสดงโดยนักแสดง นักดนตรี หรือนักร้อง เช่น การจัดแสดงคอนเสิร์ต การร้องเพลงประกอบละคร หรือ การจัดประกวดร้องเพลง

⁴² H. Rep. No.94-1476, 94th Cong., 2d Sess, 63(1976), Cited by, Ibid., P.347

2. การนำออกแสดงโดยลักษณะเชิงกล(mechanical) หมายถึง การนำงานดนตรีกรรมบันทึกลงในวัสดุอุปกรณ์ใด ๆ ที่สามารถทำซ้ำในรูปแบบต่าง ๆ หรือ เครื่องมือสื่อสารชนิดต่าง ๆ เช่น แถบบันทึกภาพ แผ่นเสียง เทป การถ่ายทอดงานดนตรีกรรมทางสถานีวิทยุ หรือ โทรทัศน์ หรือ การถ่ายทอดในรายการโทรทัศน์ทางสายเคเบิล

จะเห็นได้ว่าการสื่อสารทุกขั้นตอนที่ซับซ้อน โยงใยไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม ด้วยวิธีการทางเทคนิคหรือเครื่องกลใด ๆ ที่ทำให้ปรากฏภาพ หรือเสียง ทั้งที่มีการใช้อยู่ในปัจจุบัน และเพื่อใช้ในการสื่อสารในอนาคต ล้วนเป็นการนำออกแสดงทั้งสิ้น ตามวัตถุประสงค์ของกฎหมาย ลิขสิทธิ์ที่ให้ความคุ้มครอง ที่เหมาะสม และสอดคล้องต่อการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี

"ในที่สาธารณะ" กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1976 หมายความว่าถึง

- 1) การแสดง หรือการเผยแพร่งานนั้น ในสถานที่เปิดให้แก่สาธารณชน หรือสถานที่ใดที่มีจำนวนบุคคลส่วนใหญ่ มิใช่บุคคลภายในครอบครัวหรือผู้รู้จักกันเคยในครอบครัวนั้น หรือ
- 2) การถ่ายทอด หรือการสื่อสารในการนำออกแสดง หรือการเผยแพร่งานนั้น ไปยังสถานที่ที่กำหนดไว้ ตามข้อ 1) หรือต่อสาธารณชน โดยการใช้เชิงกล หรือกระบวนการใด ๆ ไม่ว่าสมาชิกของสาธารณชนนั้นสามารถรับรู้การแสดง หรือการเผยแพร่งานนั้น ในสถานที่เดียวกัน หรือสถานที่อื่น ในเวลาเดียวกัน หรือต่างเวลา

จากการที่กฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับเก่า ค.ศ. 1909 ได้บัญญัติเพียงว่า ลิขิตีเพียงผู้เดียวของเจ้าของลิขสิทธิ์ในการนำงานดนตรีกรรมออกแสดง เพื่อผลประโยชน์ทางการค้า แต่มิได้บัญญัติความหมายของคำว่า "การนำออกแสดง" และ "เพื่อผลประโยชน์ทางการค้า" ไว้ ศาลจึงต้องวินิจฉัยเป็นรายกรณี ซึ่งก่อให้เกิดความไม่แน่นอน ดังนั้นกฎหมายลิขสิทธิ์ปัจจุบันจึงได้แก้ไขปัญหาในประเด็นดังกล่าว โดยบัญญัติความหมายไว้อย่างชัดเจน

ภายใต้คำจำกัดความข้อ 1)... "สถานที่ที่เปิดให้แก่สาธารณชน หรือสถานที่ใดที่มีจำนวนบุคคลส่วนใหญ่มิใช่บุคคลภายในครอบครัว..." จากคำจำกัดความดังกล่าว กฎหมายลิขสิทธิ์ได้ให้ความกระจ่างว่า "สถานที่กึ่งส่วนตัว" เป็นการนำออกแสดงในที่สาธารณะ เพราะเหตุว่าผู้จัดแสดงมีวัตถุประสงค์ที่จะนำออกแสดงให้แก่บุคคลทั่วไปได้รับฟังรับชม มิใช่ นำออกแสดงให้แก่บุคคลในครอบครัว ถึงแม้ว่าจะเป็นการจัดแสดงในสถานที่ภายในครอบครัวก็ตาม ดังนั้นการนำออกแสดงในสถานที่กึ่งส่วนตัวจะต้องได้รับอนุญาตจากผู้สร้างสรรค์หรือเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานดังกล่าว เช่น

การนำดนตรีกรรมออกแสดงในสโมสรส่วนบุคคล โรงงาน แคมป์ โรงเรียน และสถานที่มโหรีสน

ในกรณีของคำจำกัดความในข้อ 2) นั้น กฎหมายลิขสิทธิ์บัญญัติให้ความคุ้มครองสิทธิในการนำออกแสดงของผู้สร้างสรรค์หรือเจ้าของลิขสิทธิ์มากยิ่งขึ้น โดยให้การนำออกแสดงในลักษณะที่ปรากฏแก่สาธารณชนโดยตรง และการถ่ายทอดหรือการสื่อสารอื่นใด (transmit or otherwise communicate) โดยใช้เชิงกลหรือกระบวนการใดๆ จะต้องได้รับอนุญาตจากผู้สร้างสรรค์ หรือเจ้าของลิขสิทธิ์ และเมื่อพิจารณาความหมายของคำว่า "การสื่อสาร" ตามมาตรา 101 แสดงให้เห็นว่า การนำออกแสดงในที่สาธารณะตามมาตรานี้รวมไปถึงการสื่อสารทางสายหรือไร้สาย (wire or wireless communication media) ไม่ว่าจะเป็นการแพร่เสียงแพร่ภาพทางวิทยุหรือโทรทัศน์ด้วย⁴³ ได้มีคำพิพากษาคดี Columbia Pictures Industries, Inc. V. Aveco, Inc.⁴⁴ มีข้อเท็จจริงว่า จำเลยจัดให้มีการเช่าวิดีโอเทปและบริการให้เช่าห้องโดยมีเครื่องเล่นวิดีโอเทป และเครื่องรับโทรทัศน์ ให้แก่ลูกค้าซึ่งสามารถ

- 1) เช่าห้อง และเช่าวิดีโอเทป เพื่อรับชมภายในห้องนั้น
- 2) เช่าห้อง และนำวิดีโอเทปจากที่อื่นมารับชมในห้อง
- 3) เช่าวิดีโอเทป เพื่อนำไปเล่นภายนอกบ้าน โดยมีการเก็บค่าเช่าห้อง เพิ่มต่างหากจากค่าเช่าวิดีโอเทป

จำเลยอ้างเหตุผลว่า การรับชมวิดีโอเทปได้จัดขึ้นเฉพาะภายในห้องเท่านั้น มิได้มีการถ่ายทอดไปยังที่อื่น และภายในเวลาจำกัด ซึ่งเป็นลูกค้าเฉพาะที่เป็นสมาชิกของร้านเท่านั้น ศาลได้พิจารณาตัดสินว่า การบริการเช่าห้องให้แก่สมาชิกซึ่งเป็นบุคคลโดยทั่วไป เพื่อนำงานอันมีลิขสิทธิ์ของโจทก์ออกแสดง เป็นการนำออกแสดง "ในที่สาธารณะ" ที่จะต้องได้รับอนุญาตในการนำออกแสดง จากคำพิพากษาคดีดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าการกระทำที่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ภายใต้มาตรา 101 หมายความว่ารวมถึง การเช่าที่ทำให้ปรากฏต่อสาธารณชนด้วยการแพร่เสียงแพร่ภาพ

⁴³ รายงานคณะกรรมการ Congressional Committee Reports No.94-1476, 94th Cong., 2d Sess.64-65(1976), Copyright for the Nineties (Virginia : Charlottesville, 1989) P.531

⁴⁴ คดี Columbia Pictures Industries, Inc. V. Aveco, Inc. 800 F.2d 59 (3d Cir. 1986)

ดังนั้น ในกรณีที่บุคคลใดได้รับอนุญาตในการทำข้างงานภาพยนตร์อย่างถูกต้องตามกฎหมาย จะเป็น
ผู้ละเมิดลิขสิทธิ์ ถ้าหากบุคคลนั้นได้ทำธุรกิจให้เช่าภาพยนตร์เพื่อการนำออกแสดงในที่สาธารณะ โดย
ไม่ได้รับอนุญาต

ข้อยกเว้นการกระทำที่ไม่เป็นการละเมิดสิทธิในการนำออกแสดง และเผยแพร่ภายใต้
มาตรา 110

- 1) การนำออกแสดง หรือการเผยแพร่ในงานอันมีลิขสิทธิ์ทุกประเภท โดยผู้สอน
หรือนักเรียนในลักษณะ Face-to-Face และมีได้หวังผลประโยชน์ทางการค้า ในสถานศึกษา
- 2) การถ่ายทอดเพื่อการศึกษา โดยมีได้หวังผลประโยชน์ทางการค้า ในการนำงาน
วรรณกรรมออกแสดง และการเผยแพร่ในงานทุกประเภท
- 3) การนำออกแสดง และการเผยแพร่ เพื่อให้บริการทางศาสนา
- 4) การนำดนตรีกรรมออกแสดงสด (non-profit live performance) โดยไม่
หวังผลประโยชน์ตอบแทนทางการค้า ยกเว้นในกรณีที่มีการนำดนตรีกรรมออกถ่ายทอดสู่สาธารณชน
ลักษณะการกระทำที่ถือว่า "ไม่หวังผลประโยชน์ทางการค้า" ได้แก่ การจัดแสดง
นั้นจะต้องไม่มีวัตถุประสงค์ทางพาณิชย์ ไม่มีการจ่ายใด ๆ ให้แก่นักแสดง หรือผู้จัด และจะต้อง
ไม่เก็บค่าเข้าชม ยกเว้นในกรณีที่มีการนำออกแสดงเพื่อวัตถุประสงค์ในการกุศล และได้รับความ
ยินยอมจากเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานดนตรีกรรมด้วย
- 5) การใช้เครื่องรับ ที่ใช้กันโดยทั่วไปในครอบครัว กฎหมายได้บัญญัติข้อยกเว้น
การใช้เครื่องรับที่มีใช้โดยทั่วไปในครอบครัว ไม่ต้องได้รับอนุญาตจากผู้สร้างสรรค์ หรือเจ้าของ
ลิขสิทธิ์ในงานดนตรีกรรม เว้นแต่
 - ก. มีการเก็บค่าเข้าชมหรือฟังจากการถ่ายทอดนั้น
 - ข. การรับการถ่ายทอดนั้น ได้ถูกถ่ายทอดต่อไปยังที่สาธารณะ"

ข้อยกเว้นนี้มีประเด็นปัญหาในทางปฏิบัติอย่างมาก โดยเฉพาะการใช้เครื่องรับวิทยุ
ขยายเสียง (radio broadcasts over loud speakers) อย่างไรก็ตามจึงได้รับการยกเว้นตาม
มาตรา 110(5) มีคดีตัวอย่างที่สำคัญคือ คดี Sailor Music V. The Gap Stores, Inc.,⁴⁵

⁴⁵ คดี Sailor Music V. The Gap Stores, Inc., 516 F. Supp. 923
(S.D.N.Y) affd, 668 F.2d 84 (22d Cir, 1981)

ข้อเท็จจริงมีว่า Gap Stores จำกัด เป็นร้านที่มีสาขามากกว่า 400 แห่งทั่วประเทศ ได้ถ่ายทอดรายการทางวิทยุ โดยเครื่องรับวิทยุที่ต่อกับเครื่องขยายเสียง เพื่อให้ความเพลิดเพลินแก่ลูกค้าโดยถ่ายทอดไปยังร้านสาขาของตน ข้อพิพาทเกิดจากสาขา Gap Stores 2 แห่ง ที่ตั้งในนิวยอร์ก ซึ่งในแต่ละร้านได้ติดตั้งเครื่องขยายเสียง และต่อไปยังเครื่องรับในร้านที่มีพื้นที่โดยเฉลี่ยของทั้ง 2 ร้าน มีประมาณ 3,500 ตารางฟุต จำกัดอ้างว่า การถ่ายทอดทางเครื่องรับวิทยุและเครื่องขยายเสียง เข้าข่ายยกเว้น ตามมาตรา 110(5) "...ที่ใช้กันโดยทั่วไปในครอบครัว..." และในแต่ละร้านก็มีเพียงห้องเดียว มิใช่ "การถ่ายทอดที่ได้ถูกถ่ายทอดต่อไป ยังที่สาธารณะ" ศาลตัดสินว่า การกระทำดังกล่าวของ Gap Stores ไม่เข้าข่ายยกเว้นมาตรา 110(5) ดังนั้น จำกัดจะต้องรับผิดชอบในการละเมิดสิทธิในการนำออกแสดงในที่สาธารณะ ศาลให้เหตุผลว่า การถ่ายทอดโดยเครื่องรับวิทยุขยายเสียงในร้านที่มีพื้นที่กว้างขวางถึง 3,500 ตารางฟุต เป็นสถานที่ที่อยู่นอกเหนือขอบเขตของข้อยกเว้น (outside of scope of exemption) จึงเป็น "การถ่ายทอดต่อไปยังที่สาธารณะ" ที่มีได้อยู่ในลักษณะ "outer limit of the exemption" ลังเกตว่า องค์ประกอบที่ศาลนำมาพิจารณาก็คือ จำนวนขนาดพื้นที่ของสถานที่นั้น และการติดตั้ง "ระบบเสียง" เพื่อประโยชน์ทางพาณิชย์หรือไม่ ถ้าหากสถานที่การค้าเล็ก ๆ ที่ใช้เครื่องรับวิทยุ หรือโทรทัศน์ที่ใช้ตามบ้านโดยทั่วไป พร้อมด้วยเครื่องขยายเสียงที่ติดตั้งภายในขอบเขตที่จำกัด จึงอยู่ในความหมายของข้อยกเว้น ตามมาตรา 110(5)⁴⁶

6) การนำงานดนตรีกรรมออกแสดงในงานออกจำหน่ายประจำปีของเกษตรกร ที่จัดโดยรัฐบาลหรือผู้ให้การสนับสนุนที่ไม่หวังผลประโยชน์ทางการค้า และได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์

7) การนำงานดนตรีกรรมออกแสดงในร้านขายแผ่นเสียง เพื่อเป็นส่วนหนึ่งในการขาย

8) การถ่ายทอดในงานวรรณกรรมให้แก่คนหูหนวก และตาบอด

9) การถ่ายทอด เฉพาะงานนาฏกรรมให้แก่คนตาบอด

⁴⁶ คดี BMI V.U.S. Shoe Corp., 211 U.S.P.Q. 43 (C.D. cal. 1980),

คดี Lammination Music V. P & X Markets, Inc., Civ. Action No. C84-6840 WWS (N.D. Cal. 1985) และ

คดี Springsteen V. Plaza Roller Dome, Inc., 602 F. Supp. 1113 (M.D.N.C. 1985), Cited by, Bernard Korman and Fred I Koenigsberg, Performing Rights in Music and Performing Rights Societies, P.347

จะเห็นได้ว่าข้อยกเว้นในการนำออกแสดงดังกล่าวข้างต้น มีลักษณะเป็นข้อยกเว้นที่จำกัด ศาลมักตีความอย่างเคร่งครัดว่า ต้องเป็นการกระทำที่ไม่ใช่เพื่อผลประโยชน์ทางการค้า ทั้งทางตรงและทางอ้อม

2.1.3 ประเทศญี่ปุ่น

ประเทศญี่ปุ่นมีบทบัญญัติกฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับแรก เมื่อ ค.ศ. 1899 เพื่อรองรับการเข้าเป็นภาคีสัญญาเบอร์น (Bern Convention) และต่อมา จึงได้เข้าเป็นภาคีสัญญาลิขสิทธิ์สากล (Universal Copyright Convention) ในปี ค.ศ. 1956 หลังจากนั้น จึงได้บัญญัติกฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับใหม่ ค.ศ. 1970 ซึ่งเป็นกฎหมายลิขสิทธิ์ที่บังคับใช้อยู่ในปัจจุบัน กฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับดังกล่าวได้รับการปรับปรุงแก้ไขมาเป็นลำดับ ในครั้งสุดท้ายได้รับการแก้ไขเพิ่มเติมในปี ค.ศ. 1989 เพื่อรองรับการเข้าเป็นภาคีสัญญาโรม (Rome Convention) ในการให้ความคุ้มครองในสิทธิข้างเคียง การแก้ไขกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1970 ในส่วนที่สำคัญมีดังนี้

- ก. ขยายระยะเวลาในการคุ้มครองลิขสิทธิ์ออกเป็น 50 ปี หลังจากผู้สร้างสรรค์เสียชีวิต
- ข. บัญญัติให้ความคุ้มครองสิทธิในการแพร่เสียงแพร่ภาพ และสิทธิในการนำออกแสดงซึ่งงานดนตรีกรรมที่บันทึกลงในโซตวัสตุ (phonograms) ดังนั้น งานโซตวัสตุที่ได้รับการแพร่เสียงแพร่ภาพ หรือนำออกแสดงในที่สาธารณะจึงได้รับความคุ้มครองเช่นเดียวกับการนำออกแสดงสด (live performance)
- ค. บัญญัติให้ความคุ้มครองในสิทธิข้างเคียง โดยให้ความคุ้มครองสิทธิของนักแสดง ผู้ผลิตโซตวัสตุ และองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ

สังเกตว่าญี่ปุ่นเป็นประเทศที่ให้ความสำคัญแก่คุณค่าทางปัญญามากที่สุดประเทศหนึ่ง ที่มีกฎหมายลิขสิทธิ์ที่ทันสมัยให้ความคุ้มครองรูปแบบการใช้งานใหม่ๆ สอดคล้องกับความเป็นประเทศผู้นำในการพัฒนาเทคโนโลยีสมัยใหม่อย่างยิ่ง ภายใต้กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1970 ได้บัญญัติให้สิทธิทางเศรษฐกิจเป็นสิทธิเพียงผู้เดียวของผู้สร้างสรรค์ที่จะอนุญาตให้บุคคลอื่นใช้งานสร้างสรรค์ของตน ภายใต้ขอบเขตที่กฎหมายกำหนด ตามลักษณะการใช้และความมุ่งหมายในการใช้งานอันมีลิขสิทธิ์ที่เพิ่มมากขึ้นตามความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีกฎหมายลิขสิทธิ์จึงให้ความมั่นใจแก่ผู้สร้างสรรค์ในการควบคุมการใช้งานในลักษณะต่าง ๆ และให้ผู้สร้างสรรค์ได้รับผลตอบแทนทางเศรษฐกิจจากงานสร้างสรรค์ของตน

กฎหมายลิขสิทธิ์ได้บัญญัติให้สิทธิในการนำออกแสดง (performance right) แยกต่างหากจากสิทธิในการแพร่เสียงแพร่ภาพ หรือการกระจายเสียงและภาพทางสายเคเบิล โดยให้ผู้สร้างสรรค์มีสิทธิเพียงผู้เดียว ในการแสวงหาประโยชน์ใด ๆ จากสิทธิดังกล่าว

ก. สิทธิในการนำออกแสดงในที่สาธารณะ

กฎหมายลิขสิทธิ์ของญี่ปุ่นได้บัญญัติให้คำจำกัดความ "การนำออกแสดง" และ "การแสดงเดี่ยว" (performance and recitation) หมายถึง⁴⁷ การนำออกแสดงโดยการบันทึกเสียง หรือบันทึกภาพ (sound or visual recording) ยกเว้น การแพร่เสียงแพร่ภาพ การกระจายเสียงและภาพทางสายเคเบิล หรือการแพร่ภาพในงานภาพยนตร์ สำหรับ "การนำออกแสดง" "การแสดงเดี่ยว" และ "การแพร่ภาพภายในงานภาพยนตร์" หมายถึง การสื่อสาร โดยการนำงานออกแสดง โดยการแสดงเดี่ยว และโดยการแพร่ภาพในงานภาพยนตร์ ที่ใช้เครื่องมือการสื่อสารโทรคมนาคม (telecommunication equipments) ยกเว้น การแพร่เสียงแพร่ภาพ หรือการกระจายเสียงและภาพทางสายเคเบิล

สังเกตว่า ความหมายของ "การนำออกแสดง" ข้างต้น มิได้มีความหมายเช่นเดียวกับ "การนำออกแสดง" ตามมาตรา 2(1)(iii) ซึ่งหมายถึง "การแสดงบนเวที การเต้นรำ การเล่นดนตรี การร้องเพลง การกล่าวสุนทรพจน์ หรือ การนำออกแสดงอย่างอื่น และรวมถึงการแสดงที่คล้ายคลึงกัน ที่มีลักษณะเป็นการให้ความบันเทิงแก่สาธารณชน (public entertainment) ซึ่งนอกเหนือจากการแสดงงาน" (performance of a work) จะเห็นได้ว่าความหมายของการนำออกแสดงตามมาตรา 2(1)(iii) มิใช่การนำงานอันมีลิขสิทธิ์ออกแสดง แต่เป็นการให้ความคุ้มครองสิทธิของนักแสดงในงานการแสดงของตน นอกจากนั้น ความหมายของการนำออกแสดงได้บัญญัติอย่างชัดเจนว่า ไม่รวมถึงงานแพร่เสียงแพร่ภาพ และการกระจายเสียงและภาพทางสายเคเบิล

ดังนั้น การนำออกแสดงที่จะได้รับความคุ้มครอง คือการนำออกแสดงซึ่งงานลิขสิทธิ์ใด ๆ ที่มีลักษณะเป็นการแสดงสด (live performance) หรือ การแสดงที่บันทึกเสียง บันทึกภาพ เพื่อให้รับฟัง-รับชมในที่สาธารณะ เจ้าของลิขสิทธิ์ในงานดนตรีกรรมจึงมีสิทธิในการควบคุมการนำงานดนตรีกรรมออกแสดงสด และสามารถควบคุมการนำออกแสดงโดยใช้โสวัตส์

⁴⁷ โปรดดู กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1970 มาตรา 2(7)

ด้วย เช่น การบันทึกงานเพลงลงบนแผ่นเสียง หรือตู้เพลง (juke box) เพื่อเปิดให้รับฟังในที่สาธารณะ เจ้าของลิขสิทธิ์ในบทเพลงจึงมีสิทธิที่จะควบคุมการนำออกแสดงซึ่งงานดนตรีที่รวบรวมอยู่ในแผ่นเสียง หรือตู้เพลงนั้นด้วย

สำหรับข้อยกเว้นในการนำออกแสดง กฎหมายลิขสิทธิ์ญี่ปุ่นยึดหลักในการพิจารณาว่า การนำออกแสดงนั้น จะต้องมิใช่เพื่อ "ผลประโยชน์ทางการค้า" ซึ่งเป็นประเด็นสำคัญที่กฎหมายกำหนดไว้ เช่นเดียวกับกฎหมายลิขสิทธิ์ของอังกฤษ และอเมริกา และเมื่อพิจารณากฎหมายลิขสิทธิ์ของทั้ง 2 ประเทศจะเห็นได้ว่ากฎหมายลิขสิทธิ์ได้พัฒนาขอบเขตการให้ความคุ้มครองสิทธิเพียงผู้เดียวของผู้สร้างสรรค์ หรือเจ้าของลิขสิทธิ์ในการนำออกแสดงมากขึ้นเป็นลำดับ ในขณะที่ข้อยกเว้นการนำออกแสดงมีขอบเขตจำกัดมากยิ่งขึ้น อีกทั้งโดยส่วนใหญ่ศาลมักตีความข้อยกเว้นอย่างจำกัดอีกด้วย

ข้อยกเว้นการนำออกแสดงในที่สาธารณะ

ข้อยกเว้นตามกฎหมายลิขสิทธิ์ของญี่ปุ่น ฉบับเก่า ค.ศ.1899 ได้บัญญัติยกเว้นการนำออกแสดง หรือการแพร่เสียงแพร่ภาพ โดยใช้เครื่องมือในการบันทึกเสียงที่สามารถนำมาเล่นซ้ำไม่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ ในกรณีที่มีการแจ้งที่มาของงานนั้น ต่อมาข้อยกเว้นดังกล่าวถูกยกเลิกโดยบทบัญญัติของกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ.1970 โดยบัญญัติข้อยกเว้นการกระทำที่ไม่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ในการนำออกแสดงในที่สาธารณะ ในกรณีที่มีการนำงานดนตรีกรรมออกแสดงโดยการบันทึกเสียงอย่างถูกต้องตามกฎหมาย และการบันทึกเสียงนั้นไม่มีวัตถุประสงค์เพื่อประโยชน์ทางการค้าซึ่งจะต้องเป็นการให้ความบันเทิงแก่ลูกค้าเท่านั้น เช่น โรงแรม โรงมหรสพ หรือสถานที่ที่คล้ายคลึงกัน สำหรับข้อยกเว้นดังกล่าวไม่อาจนำมาใช้บังคับกับสถานประกอบการที่ได้กำหนดไว้ใน Carbinet Order for the Enforcement of the Copyright Law (No.335,1970) คือสถานประกอบการที่มีลักษณะ ดังนี้⁴⁸

ก) การนำออกแสดงโดยใช้โสตทัศนศึกษาในสถานเริงรมย์ หรือสถานที่อื่น ๆ ที่ให้บริการอาหาร และเครื่องดื่ม โดยโฆษณาธุรกิจของตน ให้ความบันเทิงทางดนตรี หรือให้บริการดนตรีโดยเฉพาะ

⁴⁸ Teruo Doi, The Intellectual Property Law of Japan, (Netherland: Sijthoff & Noordhoff, 1980) P.215

ข) การนำออกแสดงโดยใช้โสตทัศนศึกษาในสถานเริงรมย์ ไนท์คลับ สถานที่ที่เต้นรำ หรือสถานที่ใด ๆ ที่จัดให้มีการเต้นรำ

ค) การนำออกแสดงโดยใช้โสตทัศนศึกษาในสถานที่ที่จัดให้มีการแสดงนาฏกรรม การแสดงทางศิลปะ การเต้นรำ และการนำออกแสดงอื่น ๆ ที่มีดนตรีประกอบการแสดงให้แก่ลูกค้า

ข. สิทธิในการแพร่เสียงแพร่ภาพ หรือกระจายเสียงและภาพทางสายเคเบิล

การแพร่เสียงแพร่ภาพ ตามที่บัญญัติไว้ในคำจำกัดความของกฎหมายลิขสิทธิ์ หมายถึง การสื่อสารทางคลื่นวิทยุ (Radio Communication) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้สาธารณชนสามารถรับสัญญาณได้โดยตรง⁴⁹

การกระจายเสียงและภาพทางสายเคเบิล กฎหมายลิขสิทธิ์ได้บัญญัติไว้ หมายถึง การสื่อสารโดยโทรคมนาคมทางสายเคเบิล เพื่อให้สาธารณชนได้รับสัญญาณได้โดยตรง ที่มีใช้การสื่อสารโดยวิธี wire-telecommunication installations ซึ่งมีความหมายเดียวกับ การสื่อสารโดยโทรทัศน์ทางสายเคเบิล (cable television transmission) ตามกฎหมายการสื่อสารโทรทัศน์ทางสายเคเบิล (the cable television transmission law) ที่หมายถึง "การสื่อสารโดยการส่งสัญญาณไฟฟ้า (electric communication signals) โดยทางสายเคเบิล เพื่อส่งไปยังผู้รับโดยตรงในที่สาธารณะ นอกเหนือจากการสื่อสารทางสายเคเบิลโดยการแพร่เสียงทางวิทยุ"

กฎหมายลิขสิทธิ์ได้บัญญัติให้ผู้สร้างสรรค์มีสิทธิเพียงผู้เดียว ในการแพร่เสียงแพร่ภาพ หรือกระจายเสียงและภาพทางสายเคเบิล ในงานอันมีลิขสิทธิ์ของเขา รวมทั้งมีสิทธิเพียงผู้เดียวในการสื่อสารในที่สาธารณะ โดยเครื่องรับสัญญาณในงานอันมีลิขสิทธิ์ของเขาที่ได้แพร่เสียงแพร่ภาพ หรือกระจายเสียงและภาพทางสายเคเบิล ดังนั้น เจ้าของลิขสิทธิ์ในงานดนตรีกรรมจึงมีสิทธิเพียงผู้เดียว ในอันที่จะควบคุมการนำงานดนตรีกรรมของตนออกแพร่เสียงแพร่ภาพ หรือกระจายเสียงและภาพทางสายเคเบิล ที่เป็นการแสดงสด (live broadcast) และการบันทึกลงในโสตทัศนศึกษา

สำหรับข้อยกเว้นในการแพร่เสียงแพร่ภาพ หรือการกระจายเสียงและภาพ

⁴⁹ โปรดดูกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1970 มาตรา 2(1)(ix)

ทางสายเคเบิลนั้น มีหลักเกณฑ์ในการพิจารณาเช่นเดียวกับการนำออกแสดงในที่สาธารณะ คือ การกระทำนั้นมิได้มีวัตถุประสงค์เพื่อหาผลประโยชน์ทางการค้า (non-profit) นอกจากนั้น การนำงานออกแพร่เสียงแพร่ภาพ หรือกระจายเสียงและภาพทางสายเคเบิล จะต้องไม่มีการเก็บค่าเข้าชมใด ๆ อีกด้วย

กล่าวโดยสรุปแล้ว องค์กรบริหารการจกเก็บค่าตอบแทนในต่างประเทศต่างบริหารหารให้อนุญาตในการนำงานดนตรีกรรมออกแสดง ภายใต้ขอบเขตของสิทธิในการนำงานดนตรีกรรมออกแสดง ตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศนั้น ๆ ที่มีความหมายรวมถึง

1. สิทธิในการนำงานดนตรีกรรมออกแสดงในที่สาธารณะ ได้แก่ การนำงานดนตรีกรรมออกแสดง " สด " และการนำออกแสดงในลักษณะ " เชิงกล " เช่น การนำงานดนตรีกรรมบันทึกลงในแผ่นเสียง เทป ดิสก์ ตู้นเพลง เป็นต้น
2. สิทธิในการแพร่เสียงแพร่ภาพทางวิทยุโทรทัศน์
3. สิทธิในการกระจายเสียงและภาพทางสายเคเบิล

2.2 กฎหมายเกี่ยวกับการบริหารการจกเก็บค่าตอบแทน : วิเคราะห์วัตถุประสงค์ และขอบเขตหน้าที่ของกฎหมาย

จากการรวมตัวในการจัดตั้งองค์กรบริหารการจกเก็บค่าตอบแทนการใช้ผลงานทางดนตรีกรรม ที่ทำหน้าที่ในการบริหารสิทธิในการนำงานดนตรีกรรมออกแสดง และดำเนินการจัดเก็บค่าตอบแทนเพื่อนำมาจัดสรรให้แก่ผู้สร้างสรรค์ ที่เป็นสมาชิกของสมาคม ทำให้ผู้สร้างสรรค์ได้รับค่าตอบแทนตามความเป็นจริง ที่มีการผลงานดนตรีกรรมไปใช้ที่ซับซ้อนและเพิ่มมากขึ้นเกินกว่าที่ผู้สร้างสรรค์ หรือเจ้าของลิขสิทธิ์จะควบคุมดูแลได้โดยลำพัง องค์กรเหล่านี้จึงได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย เติบโตอย่างรวดเร็ว และเข้มแข็ง ทำให้เกิดอำนาจการต่อรองสูง และมีลักษณะการผูกขาดในการอนุญาตใช้สิทธิในการนำออกแสดง โดยเฉพาะในประเทศที่มีองค์กรบริหารการจกเก็บค่าตอบแทนการใช้ผลงานทางดนตรีกรรม องค์กรเดียว เช่น ในประเทศอังกฤษ ออสเตรเลีย ญี่ปุ่น เป็นต้น ซึ่งการกระทำดังกล่าวอาจก่อให้เกิดการใช้อำนาจในทางที่ผิดได้ โดยเฉพาะอำนาจในการกำหนดค่าตอบแทนการอนุญาตใช้สิทธิในการนำออกแสดง รัฐจึงต้องเข้ามาควบคุมสถานการณ์ดังกล่าว โดยให้องค์กรบริหารการจกเก็บค่าตอบแทนนี้ อยู่ภายใต้การควบคุมของคณะกรรมการชี้ขาดลิขสิทธิ์ กฎหมายป้องกันการผูกขาด หรือออกกฎหมายเพื่อควบคุมองค์กรเหล่านี้โดยเฉพาะ เป็นต้น

2.2.1 ประเทศอังกฤษ

จากการที่กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1911 (Imperial Copyright Act. 1911) บัญญัติรับรองการให้ความคุ้มครองสิทธิของผู้สร้างสรรค์ หรือเจ้าของลิขสิทธิ์ในการนำงานดนตรีกรรมออกแสดง ประกอบกับเป็นช่วงระยะเวลาที่การพัฒนาทางเทคโนโลยี การสื่อสารก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว จึงทำให้มีการทำซ้ำ ลอกเลียนแบบ ได้อย่างสะดวกรวดเร็ว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การนำออกแสดงด้วยวิธีการเทคนิคใหม่ ๆ โดยใช้สิ่งบันทึกเสียง เครื่องเล่นเทป หรือแถบบันทึกภาพ จึงเป็นการยากที่ผู้สร้างสรรค์ หรือเจ้าของลิขสิทธิ์จะควบคุมการใช้งานดนตรีกรรมดังกล่าวได้โดยลำพัง จากเหตุผลดังกล่าวจึงมีการรวมตัวกันระหว่างผู้สร้างสรรค์ และผู้โฆษณาดนตรี⁵⁰ (publisher) จัดตั้งสมาคมบริหารการจับเก็บค่าตอบแทนการใช้งานทางดนตรีกรรม (Performing Right Society หรือ สมาคม PRS) เมื่อ ค.ศ. 1914 ซึ่งเป็นสมาคมเดียวที่ทำหน้าที่บริหารสิทธิในการนำออกแสดงใน "งานดนตรีกรรม" ให้แก่สมาชิก คือ ผู้ประพันธ์เพลง (ผู้ประพันธ์ทำนอง และผู้ประพันธ์คำร้อง) และผู้โฆษณา เพื่อทำหน้าที่ในการให้อนุญาตการใช้งานดนตรีกรรมออกแสดง พร้อมทั้งจัดเก็บค่าตอบแทนจากผู้ใช้ดนตรี และจัดสรรค่าตอบแทนที่จัดเก็บได้ให้แก่สมาชิกของตน

ต่อมา จึงได้มีการจัดตั้งสมาคมบริหารการจับเก็บค่าตอบแทนในสิ่งบันทึกเสียง ซึ่งเป็นสมาคมที่มาจากกรรวมตัวของบริษัทแผ่นเสียง (record companies) เพื่อทำหน้าที่บริหารสิทธิในการนำออกแสดงด้วยสิ่งบันทึกเสียง (Phonographic Performance Ltd. หรือ สมาคม PPL) เนื่องจากสมาคมบริหารการจับเก็บค่าตอบแทนดังกล่าวได้เติบโตอย่างรวดเร็ว และมั่นคงในการบังคับใช้สิทธิในการนำออกแสดง และจากการที่มีเพียงสมาคมเดียวที่บริหารสิทธิในการนำออกแสดงในงานแต่ละประเภท จึงก่อให้เกิดผลกระทบจากการที่สิทธิในการนำออกแสดงในงานดนตรีกรรม และสิ่งบันทึกเสียงทั้งหมด (หรือเกือบทั้งหมด) อยู่ภายใต้การควบคุมเพียงองค์กรเดียว อันนำไปสู่ลักษณะการผูกขาดทางลิขสิทธิ์ (monopoly in the copyright)⁵¹ เพราะสมาคมบริหารการจับเก็บค่าตอบแทนสามารถที่จะปฏิเสธไม่ให้ผู้ใช้ดนตรีได้รับอนุญาตในการใช้งานดนตรีกรรมทั้งหมด ที่เป็นของสมาชิกสมาคม และโดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่สมาคมมีอำนาจในการกำหนดอัตราค่าตอบแทนได้เอง และสามารถเลือกปฏิบัติ (discriminate) ระหว่างผู้ใช้

⁵⁰ โปรดดูความหมายของ "ผู้โฆษณา" ในบทที่ 3 หัวข้อ 3.2.1

⁵¹ W.R. Cornish, Intellectual Property : Patents, Copyright, Trade Marks and Allied Rights, P.328.

ดนตรีด้วยกัน

จากปัญหาข้างต้น คณะกรรมการ Gregory Committee ได้พิจารณาเห็นว่า การดำเนินงานของสมาคมดังกล่าวมีลักษณะกึ่งผูกขาด (quasi-monopolies) คือ สมาคม PRS และสมาคม PPL สามารถกำหนด และเปลี่ยนแปลงอัตราค่าตอบแทน (royalty rate) ได้โดยลำพังไม่ต้องได้รับความเห็นชอบจากผู้ใช้ดนตรี และปฏิเสธการอนุญาตนำดนตรีกรรมออกแสดงทั้งหมดที่เป็นของสมาชิก หรือตั้งเงื่อนไขที่จำกัดในการอนุญาต ดังนั้น จึงได้เสนอให้มีการจัดตั้ง คณะกรรมการชี้ขาด (The Performing Right Tribunal) ภายใต้กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ.1956 โดยกำหนดให้มีขอบเขตอำนาจในการพิจารณาแนวทางในการอนุญาต (licensing schemes) ของสมาคมที่ให้อนุญาต (licensing bodies) เกี่ยวกับการอนุญาต (licenses) ในการนำออกแสดง การแพร่เสียงแพร่ภาพ และการกระจายเสียงและภาพทางสายเคเบิล ในกรณีที่สมาคมที่ให้อนุญาตปฏิเสธมิให้อนุญาต หรือมีเงื่อนไขหรือข้อกำหนดใด ๆ ที่ไม่สมเหตุผล โดยเฉพาะปัญหาค่าตอบแทน คณะกรรมการชี้ขาดสามารถยืนยัน หรือเปลี่ยนแปลงการให้อนุญาต หรือแนวทางการให้อนุญาตได้ รวมทั้งสามารถตรวจสอบ และแก้ไขอัตราค่าตอบแทน ที่สมาคมที่ให้อนุญาตกำหนดไว้ และกำหนดค่าตอบแทนได้ ในกรณีที่สมาคมดังกล่าวมิได้กำหนดไว้ หรือขอบเขตอัตราค่าตอบแทนเดิมไม่เหมาะสม

เนื่องจากคณะกรรมการชี้ขาดสามารถวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพเป็นที่พอใจแก่คู่กรณีทั้งสองฝ่าย รวมทั้งสามารถพิจารณาคดีได้รวดเร็ว และเสียค่าใช้จ่ายในการฟ้องร้องน้อย ในหลายประเทศจึงได้นำมาเป็นแบบอย่างในการควบคุมองค์กรบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนในประเทศของตน เช่น ออสเตรเลีย เยอรมันตะวันตก และบางประเทศในแถบยุโรป ต่อมาภายใต้กฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับปัจจุบัน ค.ศ.1988 คณะกรรมการ Whifford Committee จึงได้เสนอให้ "คณะกรรมการชี้ขาด" (Performing Right Tribunal) เปลี่ยนชื่อเป็น "คณะกรรมการชี้ขาดลิขสิทธิ์" (Copyright Tribunal)

คณะกรรมการชี้ขาดลิขสิทธิ์ (Copyright Tribunal)

ประกอบด้วย ประธาน และผู้ทำกรแทน 2 ท่าน ซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีกระทรวงยุติธรรม และสมาชิกสามัญไม่น้อยกว่า 2 ท่าน หรือไม่เกิน 8 ท่าน กฎหมายลิขสิทธิ์ 1988 ได้ขยายขอบเขตอำนาจ (jurisdiction) ของคณะกรรมการชี้ขาดลิขสิทธิ์กว้างขวางกว่าแต่เดิม ซึ่งมีเพียงอำนาจในการสั่งเกี่ยวกับแนวทางในการอนุญาต (licensing schemes) และการอนุญาต (licences) ของสมาคมที่ให้อนุญาต (licensing bodies) เท่านั้น แต่ปัจจุบัน

คณะกรรมการชี้ขาดลิขสิทธิ์มีขอบเขตอำนาจพิจารณาเกี่ยวกับ

1. แนวทางในการอนุญาตของสมาคมที่ให้อนุญาต (licensing bodies) ที่เกี่ยวกับ

1.1 ลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม นาฏกรรม ดนตรีกรรม ศิลปกรรม หรือฟิล์ม (รวมถึงเสียงในฟิล์ม)

1.2 การอนุญาตสิทธิในการทำซ้ำ นำออกแสดง การแสดง การแพร่เสียงแพร่ภาพ หรือการกระจายเสียงและภาพทางสายเคเบิล

1.3 งานที่มีผู้สร้างสรรค์มากกว่า 1 คน*

2. สมาคมหรือองค์กรอื่นใด (ไม่ว่าจะเป็นสมาคมที่ให้อนุญาตหรือไม่) ที่มีวัตถุประสงค์ในการเจรจาตกลงให้อนุญาตในงานสร้างสรรค์ที่มีผู้สร้างสรรค์มากกว่า 1 คน ที่เกี่ยวกับ

2.1 ลิขสิทธิ์ในสิ่งบันทึกเสียง (ยกเว้นเสียงในฟิล์ม) รายการกระจายเสียงและภาพทางสายเคเบิล หรือที่เรียกว่าสิทธิข้างเคียง

2.2 สิทธิการเช่า (rental right) ในสิ่งบันทึกเสียง ฟิล์ม หรือโปรแกรมคอมพิวเตอร์ สังเกตว่าในกรณีของสิทธิข้างเคียง และสิทธิการเช่าไม่จำเป็นต้องได้รับอนุญาตหรืออยู่ในแนวทางการอนุญาต ของสมาคมที่ให้อนุญาต

ดังนั้น คณะกรรมการชี้ขาดลิขสิทธิ์จึงมีอำนาจควบคุมในส่วนของสมาคมที่ให้อนุญาตที่เกี่ยวกับ

1) แนวทางการอนุญาต (licensing schemes)

หมายถึง "การจัดประเภทของกรณีต่าง ๆ ที่ผู้ทำการมีความ

* ในการอนุญาตงานที่มีผู้สร้างสรรค์มากกว่า หนึ่งคน หมายถึง การอนุญาตแต่ละครั้ง ในงานสร้างสรรค์จะต้องมีผู้สร้างสรรค์หลายคน เช่น การอนุญาต "Blanket licensing" ดังนั้นการให้อนุญาตในสิทธิการนำออกแสดง เป็นรายบุคคลจึงมิได้อยู่ในอำนาจของคณะกรรมการชี้ขาดลิขสิทธิ์

ประสงค์ที่จะให้อุญาต และมีข้อกำหนดสำหรับการให้อุญาตนั้น⁵² เช่น สมาคม PRS ได้กำหนด อัตราค่าตอบแทนให้แก่ผู้ครอบครอง สถานที่เด่นรำทั้งหมด ซึ่งเป็นแบบอย่างของ "แนวทางการ อนุญาต" ที่มีลักษณะตามข้อกำหนดสำหรับการให้อุญาตนั้น ๆ

2) การอนุญาต (licenses)

หมายถึง การอนุญาตโดยสมาคมที่ให้อุญาตเอง เพื่อให้มีการ นำออกแสดงในสถานที่สาธารณะ ที่อยู่ในการควบคุมการอนุญาตและมีแนวทางในการอนุญาตที่ให้โดย เจ้าของลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม นาฏกรรม ดนตรีกรรม ศิลปกรรม และฟิล์ม ซึ่งงานเหล่านั้น มีผู้สร้างสรรค์มากกว่า 1 คน และเกี่ยวกับการอนุญาตในการทำซ้ำ การพิมพ์ การแสดงในที่ สาธารณะ การแพร่เสียงแพร่ภาพ หรือการกระจายเสียงและภาพทางสายเคเบิล⁵³ (สังเกตว่า ไม่รวมถึงงานอันมีลิขสิทธิ์ทุกประเภท)

3) สมาคมที่ให้อุญาต (licensing body)

หมายถึง สมาคม หรือองค์กรอื่นใดที่มีวัตถุประสงค์ในการ ตกลงเจรจา หรือให้อุญาต ซึ่งรวมถึงการอนุญาตในงานของผู้สร้างสรรค์ที่มีมากกว่า 1 คน และ สมาคมที่ให้อุญาตจะไม่มี การอนุญาต และไม่มีแนวทางในการอนุญาตสำหรับสิทธิข้างเคียง และสิทธิ ในการเช่า⁵⁴ (the new rental rights) เช่น สมาคม PRS เป็นสมาคมที่ให้อุญาตที่มีวัตถุประสงค์ในการให้อุญาตในการแพร่เสียงแพร่ภาพในงานดนตรีกรรม การอนุญาตดังกล่าวอยู่ภายใต้ คำจำกัดความของ "การอนุญาต" เพราะเป็นการอนุญาตที่เกี่ยวข้องกับงานดนตรีกรรม ซึ่งเป็น งานอันมีลิขสิทธิ์ และแนวทางที่สมาคม PRS จะให้อุญาตดังกล่าวเป็น "แนวทางในการอนุญาต" ที่กำหนดไว้ว่า สมาคม PRS จะทำสัญญาในลักษณะเช่นนี้ โดยไม่มีข้อจำกัดสำหรับการให้อุญาตนั้น ๆ

⁵² โปรดดูกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1988 มาตรา 116(1) & (3) และกฎหมาย ลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1956 มาตรา 24(4) ได้บัญญัติ "แนวทางในการอนุญาต" หมายถึง แนวทางที่จัด โดยองค์กรที่ให้อุญาตหนึ่ง หรือหลายองค์กร ซึ่งเป็นการจัดประเภทของกรณีต่าง ๆ ที่องค์กรดังกล่าวเตรียมที่จะให้การอนุญาต และเก็บค่าธรรมเนียม ข้อกำหนด และเงื่อนไข ขึ้นอยู่กับการให้อุญาตสำหรับงานประเภทนั้น

⁵³ โปรดดูกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1988 มาตรา 117(1)(9)

⁵⁴ โปรดดูกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1988 มาตรา 116(2)(3)

อำนาจในการพิจารณาของคณะกรรมการชี้ขาดลิขสิทธิ์ มีดังนี้

1. ในกรณีที่มิมีแนวทางในการอนุญาต ผู้ขออนุญาตหรือองค์กรที่เป็นตัวแทนของผู้ขออนุญาตได้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการชี้ขาดลิขสิทธิ์เกี่ยวกับหลักเกณฑ์ที่กำหนดในแนวทางในการอนุญาตของสมาคมที่ให้อนุญาต คณะกรรมการชี้ขาดลิขสิทธิ์ มีอำนาจยืนยันหรือเปลี่ยนแปลงในส่วนที่เกี่ยวกับแนวทางในการอนุญาตนี้ ที่คณะกรรมการเห็นว่า สมเหตุสมผล ในสถานการณ์นั้น ๆ⁵⁵
(reasonable in the circumstance)
2. ในกรณีที่ผู้ขออนุญาตอ้างว่า สมาคมที่ให้อนุญาตกระทำการหรือไม่กระทำการอนุญาตภายในระยะเวลาที่เหมาะสม หลังจากที่ได้มีการขออนุญาตตามหลักเกณฑ์ในแนวทางการอนุญาตแล้ว หรือ
3. ในกรณีที่ไม่มีแนวทางในการอนุญาต แต่สมาคมที่ให้อนุญาตปฏิเสธหรือไม่ปฏิบัติหน้าที่ในการให้อนุญาต หรือไม่ดำเนินการให้มีการอนุญาต หรือมีเงื่อนไขที่ไม่เหมาะสม

คณะกรรมการชี้ขาดลิขสิทธิ์อาจมีคำสั่ง ให้สมาคมที่ให้อนุญาตดำเนินการให้อนุญาตภายในระยะเวลาที่กำหนด และให้ผู้ขออนุญาตมีสิทธิได้รับอนุญาตตามเงื่อนไขที่ศาลเห็นว่า พอสสมควร (reasonable) อีกด้วยจะเห็นได้ว่า อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการชี้ขาดลิขสิทธิ์ภายใต้กฎหมายลิขสิทธิ์ 1988 คล้ายคลึงกับกฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับเก่าที่ให้อำนาจดุลยพินิจแก่คณะกรรมการชี้ขาดลิขสิทธิ์ที่จะสามารถทบทวน แนวทางในการอนุญาตเพื่อยืนยัน หรือเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขตามที่เห็นว่า สมควรในแต่ละสถานการณ์ (reasonable in the circumstance) ซึ่งตามมาตรา 129 ได้เสนอแนะแนวทางในการพิจารณา "พอสสมควรในแต่ละสถานการณ์" ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับแนวทางในการอนุญาต โดยให้พิจารณาเปรียบเทียบถึงแนวทางในการอนุญาตอื่น ๆ ที่มีอยู่ หรือการให้อนุญาตแก่บุคคลอื่น ที่อยู่ในสถานการณ์คล้ายคลึงกัน และเงื่อนไขในแนวทางการอนุญาตหรือการให้อนุญาตในแต่ละครั้ง เพื่อมิให้มีการเลือกปฏิบัติ (non-discrimination) ในระหว่างผู้รับอนุญาตเอง (คาดว่า จะได้รับอนุญาต) ภายใต้แนวทางในการอนุญาต หรือการอนุญาตอื่น ๆ ที่ดำเนินการ หรือให้อนุญาตโดยบุคคลเดียวกัน

นอกจากนั้น คณะกรรมการชี้ขาดลิขสิทธิ์ (ภายใต้กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1956) ได้วางแนวทางในการพิจารณา "พอสสมควรในแต่ละสถานการณ์" ที่น่าสนใจในคดี Barring Electronic Limited, Sales Agency Limited and Phonograph

⁵⁵ โปรดดูกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1988 มาตรา 119

Operations Association Limited v. PRS ในการประเมินค่าตอบแทนที่พอสมควร หลักฐานขั้นต้นที่มีลักษณะ "พอสมควร" คือ จำนวนของค่าตอบแทน ที่ได้กำหนดไว้ในการอนุญาตแรกเริ่ม ที่สมาคม PRS ได้กำหนด เพื่อนำมาเป็นจุดเริ่มต้นในการพิจารณาสถานการณ์ระหว่างวันที่มีการตกลงให้อุญาต และวันที่มีการพิจารณาคดี ว่ามีการเปลี่ยนแปลงใด ๆ เกิดขึ้นหรือไม่ ที่จะ เป็นเหตุให้ตัวเลขค่าตอบแทนที่ตกลงกันไว้ไม่พอสมควร

ในการดำเนินการพิจารณาคดีนั้น คณะกรรมการชี้ขาดลิขสิทธิ์จะไม่นำประเด็นปัญหาขึ้นมาพิจารณาเอง นอกจากจะได้รับการร้องเรียน โดยผู้รับอนุญาตหรือในนามผู้รับอนุญาต หรือผู้ที่จะได้รับอนุญาต และสมาคมที่ให้อุญาต นอกจากนี้ คณะกรรมการยังไม่มีขอบเขตอำนาจ (jurisdiction) ที่จะทำการสืบสวน ตามอำเภอใจ เนื่องจากในแต่ละคดีก็จะมีเป็นผู้เสนอหลักฐานต่อคณะกรรมการชี้ขาดลิขสิทธิ์เอง⁵⁶ ในกรณีที่คู่กรณีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่พอใจคำตัดสินชี้ขาดของคณะกรรมการ อาจอุทธรณ์ต่อศาลสูง (High Court) ภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ แต่โดยทั่วไปแล้ว การอุทธรณ์คำชี้ขาดของคณะกรรมการมีน้อยมาก⁵⁷ โดยเฉพาะประเด็นปัญหาทางกฎหมาย เนื่องจากคณะกรรมการดังกล่าวได้รับการแต่งตั้งมาจากผู้มีความรู้ และผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน จึงสามารถให้คำตัดสินชี้ขาดในประเด็นปัญหาที่ซับซ้อนได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ค่าใช้จ่ายในการพิจารณาคดีก็น้อยกว่าการฟ้องร้องโดยทั่วไป และให้ความสะดวกรวดเร็วในการฟ้องร้อง ซึ่งเหมาะสมกับสภาพปัญหาที่ต้องการความคล่องตัวและรวดเร็วอีกด้วย

กล่าวโดยสรุปแล้ว คณะกรรมการชี้ขาดลิขสิทธิ์เป็นองค์กรที่จัดตั้งขึ้น เพื่อแก้ไขปัญหาการอนุญาตของสมาคมบริการการจัดเก็บค่าตอบแทน ที่มีลักษณะไม่เหมาะสม และก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้ใช้ดนตรี โดยคณะกรรมการชี้ขาดลิขสิทธิ์มีอำนาจในการยืนยัน หรือเปลี่ยนแปลงแนวทางในการอนุญาต และสั่งการให้มีผลภายในระยะเวลาที่กำหนด ตามดุลยพินิจของคณะกรรมการภายใต้หลักเกณฑ์ "พอสมควรในแต่ละสถานการณ์" (reasonable in the circumstance)

ข้อดีในการจัดตั้งคณะกรรมการชี้ขาดลิขสิทธิ์

⁵⁶ David Lester and Paul Mitchell, Johnson-Hicks on UK Copyright Law, (London : Sweet & Maxwell, 1989), P.260

⁵⁷ . Ibid., P.262

1. ทำให้อำนาจในการเจรจาต่อรองของผู้ที่เกี่ยวข้องในการให้อนุญาตมีความสมดุลยิ่งขึ้น โดยมีให้สมาคมบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนใช้ซ้ำได้เปรียบในการต่อรองกับผู้ขอรับอนุญาต คณะกรรมการชี้ขาดลิขสิทธิ์มีวิธีการที่มีประสิทธิภาพ และสะดวกที่จะคลี่คลายข้อพิพาทในเรื่องค่าตอบแทน หรือเงื่อนไขการอนุญาต ทำให้ผู้ใช้ดนตรีรายย่อยได้รับความคุ้มครองดียิ่งขึ้น
2. คณะกรรมการชี้ขาดลิขสิทธิ์ มีความรู้และความชำนาญในปัญหาดังกล่าวมากกว่าตุลาการทั่วไป เพราะเหตุว่า เป็นผู้เชี่ยวชาญและมีประสบการณ์ด้านนี้โดยเฉพาะ จึงสามารถกำหนดค่าตอบแทนในการอนุญาตอย่างสมเหตุผล
3. การฟ้องร้องต่อคณะกรรมการชี้ขาดลิขสิทธิ์ สะดวกรวดเร็วและลดค่าใช้จ่ายในการดำเนินการฟ้องร้อง ซึ่งการฟ้องร้องโดยทั่วไปมีค่าใช้จ่ายสูง และกระบวนการพิจารณาคดีที่ยุ่งยากและเสียเวลาอย่างยิ่ง

นอกจากนั้น เมื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพระหว่างคณะกรรมการชี้ขาดลิขสิทธิ์ในประเทศอังกฤษ กับกฎหมายป้องกันการผูกขาดในประเทศอเมริกา ที่นำมาใช้ควบคุมสมาคมบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทน ได้มีผู้กล่าวไว้ว่า "กฎหมายป้องกันการผูกขาดเป็นเครื่องมือที่ป้องกันการผูกขาดที่ถือเกินกว่าจะใช้เพื่อควบคุมการผูกขาดของสมาคมบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนได้"^{๕๘} กฎหมายป้องกันการผูกขาดเป็นเพียงเครื่องมือที่พอใช้ได้ในการถ่วงดุลอำนาจการต่อรองระหว่างสมาคมบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทน กับผู้ขอรับอนุญาตเท่านั้น การดำเนินการฟ้องร้องตามกระบวนการพิจารณาทางศาลไม่เอื้ออำนวยต่อผู้ขอรับอนุญาตรายย่อย เพราะเหตุว่าระยะเวลาในการดำเนินการฟ้องร้องนาน และเสียค่าใช้จ่ายสูง ดังนั้น ผู้ขอรับอนุญาตรายย่อยจึงไม่อยู่ในฐานะที่จะได้รับการปกป้องจากการใช้อำนาจผูกขาดในทางที่ผิดได้ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งกฎหมายป้องกันการผูกขาดให้หลักในการ "แข่งขันทางด้านราคา" เป็นกลไกในการควบคุม ซึ่งไม่เหมาะสมต่อสภาพธุรกิจดนตรี เนื่องจากความแตกต่างของราคาค่าตอบแทนแทบจะไม่มีผลต่อการเลือกใช้งานดนตรีกรรมของผู้ขอรับอนุญาตเพราะเหตุว่าผู้ใช้ดนตรีเลือกที่จะใช้ผลงานเพลงที่ตนชื่นชอบ โดยพิจารณาจากชื่อผู้ประพันธ์เพลง นักร้อง หรือเนื้อหาของเพลงนั้น หรืออีกนัยหนึ่งก็คือการเลือกใช้งานเพลงขึ้นอยู่กับความพอใจของผู้ใช้ดนตรีแต่ละคน นอกจากนี้คุณภาพของงานดนตรีและการบันทึกเสียงในงานแต่ละชิ้นอยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกัน ดังนั้นความแตกต่างทางด้านราคา

^{๕๘} Joy M. Fujitani, "Controlling the Market Power of Performing Rights Societies : Administrative Substitute for Antitrust Regulation", California Law Review 103-37 (January 1984) : 134

จึงไม่มีผลกระทบต่อการใช้งานดนตรีกรรม^{๕๑}

2.2.2 สหรัฐอเมริกา

ในอเมริกาสิทธิในการนำออกแสดงในที่สาธารณะในงานดนตรีกรรมทั้งหมด อยู่ภายใต้การอนุญาตของสมาคมบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนการใช้ผลงานทางดนตรีกรรม 2 สมาคมที่สำคัญคือ

1. สมาคม ASCAP (The American Society of Composers Authors and Publishers)

2. สมาคม BMI (Broadcast Music, Inc.)

เนื่องจากการนำงานดนตรีไปใช้ (non-dramatic musical) ในแต่ละวัน มีจำนวนมหาศาล ในทางปฏิบัติจึงเป็นไปได้ที่เจ้าของลิขสิทธิ์แต่ละคนจะให้อนุญาตและควบคุม การนำงานดนตรีกรรมออกแสดงได้อย่างทั่วถึง รวมทั้งการร้องเพลงในการละเมียดลิขิตีดังกล่าวด้วย เช่นเดียวกับผู้ใช้ดนตรีที่ไม่สามารถที่จะค้นหาเจ้าของลิขสิทธิ์แต่ละคน และเจรจาอนุญาตในการนำ ออกแสดงเป็นรายบุคคลได้ ซึ่งผู้ใช้ดนตรีเหล่านี้ เช่น โรงแรม สถานีวิทยุหรือโทรทัศน์ จะต้อง เสียค่าใช้จ่ายในการค้นหา เพื่อขออนุญาตโดยตรงต่อเจ้าของลิขสิทธิ์ นอกเหนือจากค่าตอบแทนที่จะ ต้องจ่ายให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์

ดังนั้น จึงได้มีการจัดตั้งสมาคมบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนการใช้ผลงานทาง ดนตรีกรรม เพื่อแก้ปัญหาในสถานการณ์ดังกล่าว โดยเจ้าของลิขสิทธิ์แต่ละคนมอบหมาย (assign) ให้สมาคมมีสิทธิในการอนุญาตการนำงานดนตรีกรรมออกแสดงใน สมาคมบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนเหล่านี้ (ASCAP และ BMI) จึงได้กำหนดการอนุญาตแบบ "Blanket licensing" ให้แก่ ผู้รับอนุญาต เพื่อนำงานดนตรีกรรมทั้งหมดที่อยู่ในงานสะสมของสมาคม (the Societies' repertoires) นำออกแสดงในที่สาธารณะ

การอนุญาต "Blanket licensing" หมายถึง การอนุญาตให้ใช้งานดนตรี กรรมชิ้นใดชิ้นหนึ่ง ของงานดนตรีกรรมทั้งหมดที่เป็นงานสะสมของสมาคมบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทน (ASCAP และ BMI) หรือเป็นงานดนตรีกรรมของสมาชิกสมาคมที่มีข้อตกลงร่วมกันในต่างประเทศ เพื่อนำงานดนตรีกรรมออกแสดงโดยกำหนดอัตราค่าตอบแทนในอัตราเดียวกันในลักษณะ เหม่าจ่าย (ในลักษณะการใช้ประเภทเดียวกัน) ซึ่งผู้ใช้ดนตรีจะต้องชำระค่าตอบแทนเป็นรายปี

^{๕๑} Ibid., pp.136-137

ล่วงหน้าและไม่สามารถเจรจาตกลงกับผู้สร้างสรรค์เป็นรายบุคคล

ถึงแม้ว่าการอนุญาต "Blanket licensing" จะมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อประสิทธิภาพในการบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนก็ตาม แต่การอนุญาตนี้ทำให้สมาคม ASCAP และ BMI มีอำนาจในการเจรจาต่อรองเพื่อเรียกร้องให้ผู้ขออนุญาตจ่ายค่าตอบแทนที่สูงเกินกว่าจำนวนที่แท้จริงและต้องจ่ายค่าตอบแทนการใช้งานดนตรีกรรมที่ตนไม่ประสงค์จะใช้ ด้วยเหตุนี้ จึงได้มีการคัดค้านการให้อุญาต "Blanket licensing" ภายใต้อกฎหมายป้องกันการผูกขาด

กฎหมายป้องกันการผูกขาด

ในประเทศอเมริกาได้นำกฎหมายป้องกันการผูกขาดมาบังคับใช้เพื่อควบคุมการดำเนินการของสมาคม ASCAP และ BMI มีให้ดำเนินการใช้อำนาจการผูกขาดในทางที่ผิดตั้งนั้น ในปีค.ศ. 1941 กระทรวงยุติธรรม (The Department of Justice) จึงดำเนินการฟ้องร้องสมาคม ASCAP และ BMI โดยคัดค้านการอนุญาต "Blanket licensing" ในฐานะเป็นการแทรกแซงการค้าเสรีที่ไม่ถูกต้องตาม Sherman Anti-trust Act of 1890^{*} เนื่องจากการอนุญาต "Blanket licensing" เป็นการอนุญาตให้ใช้งานดนตรีกรรมทุกชิ้นที่เป็นงานสะสมของสมาคมโดยมีการกำหนดอัตราค่าตอบแทนไว้ในการอนุญาตดังกล่าว ในลักษณะที่อาจเป็นการจำกัดการแข่งขันทางด้านราคา (eliminates price competition) ระหว่างผู้สร้างสรรค์งานดนตรีกรรมที่เป็นสมาชิกของสมาคม คือการกำหนดค่าตอบแทนในราคาเดียวกันสำหรับงานดนตรีกรรมทุกชิ้นที่เป็นงานสะสมของสมาคม ดังนั้นผู้ใช้ดนตรีจึงต้องชำระค่าตอบแทนในงานดนตรีกรรมบางชิ้นที่ตนไม่ประสงค์จะใช้ ซึ่งทำให้ผู้ใช้ดนตรีต้องเสียค่าตอบแทนสูงกว่าจำนวนที่มีการใช้งานดนตรีกรรมที่แท้จริง นอกจากนี้สมาคมยังสามารถกำหนดอัตราค่าตอบแทนในการอนุญาตดังกล่าวได้

^{*} The Sherman Anti-trust Act of 1890 เป็นกฎหมายป้องกันการผูกขาดฉบับแรกของอเมริกาที่มีข้อห้ามพฤติกรรมอันมีลักษณะเป็นการรวมตัวทางการค้า และข้อห้ามการผูกขาดมีเนื้อหาสาระเป็นการห้ามในรูปทั่วไปแบบกว้าง ๆ ดังปรากฏในมาตรา 2 "บุคคลใดที่จะกระทำการผูกขาด หรือพยายามที่จะกระทำการผูกขาด หรือรวมตัวกัน หรือสมรู้ร่วมคิดกับบุคคลอื่น ๆ ไม่ว่าคนเดียวหรือหลายคน ในการกระทำการผูกขาด ไม่ว่าส่วนใด ๆ ของการค้า หรือการพาณิชย์..." การดำเนินการฟ้องร้องภายใต้อกฎหมายดังกล่าวสามารถให้ศาลมีคำสั่งให้ธุรกิจที่ฝ่าฝืนกฎหมายฉบับนี้สลายตัว หรือยุติปฏิบัติการบางส่วนที่กระทำผิดกฎหมาย หรือให้ปฏิบัติตามคำสั่งศาลที่เห็นสมควรได้

ตามอำเภอใจด้วย ตามคำสั่งศาลทำให้สมาคม ASCAP อยู่ภายใต้การควบคุมป้องกันการผูกขาด^{๕๐} หลังจากนั้น สมาคม ASCAP ได้ถูกดำเนินคดีฟ้องร้องตามกฎหมายป้องกันการผูกขาด เนื่องจากการอนุญาต "Blanket licensing" ให้แก่โรงฉายภาพยนตร์ในฐานะละเมิดกฎหมายป้องกันการผูกขาด^{๕๑}

คำสั่งศาล ค.ศ. 1941 ทำให้สมาคม ASCAP ถูกควบคุมอำนาจทางการตลาด โดยกำหนดให้

ก) สมาคม ASCAP มีการอนุญาต "per-programme" เพิ่มขึ้นนอกเหนือจากการอนุญาต "Blanket licensing" ซึ่งหมายถึง การอนุญาตแต่ละรายการที่นางานดนตรีกรรมของสมาคมออกแสดง ทำให้ผู้ใช้ดนตรีเข้าถึงงานดนตรีกรรมที่อยู่ในงานและสมของสมาคม ASCAP ได้ ซึ่งต้องจ่ายค่าตอบแทนอัตราเดียว (flat fee) ในแต่ละรายการ โดยไม่คิดค่าตอบแทนจากรายการที่มีได้ใช้งานดนตรีกรรมที่อยู่ในงานและสมของสมาคม ASCAP หรือรายการที่มีงานดนตรีกรรมที่ได้รับอนุญาตโดยตรงจากเจ้าของลิขสิทธิ์ การอนุญาตแบบนี้ผู้รับอนุญาตจะต้องเสนอรายงานภายใต้การควบคุมของสมาคม ASCAP อย่างเข้มงวด

ข) ให้สมาคม ASCAP ให้การอนุญาตสำหรับงานดนตรีกรรมที่เป็นของสมาชิก โดยเป็นการอนุญาตไม่เด็ดขาด (non-exclusive basis) สมาชิกของสมาคม ASCAP แต่ละคนจึงมีสิทธิ์ที่จะอนุญาตให้มีการนางานดนตรีกรรมของตนเองออกแสดงโดยอิสระ

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าคำสั่งศาลดังกล่าวจะบังคับสมาคม ASCAP ให้มีการขออนุญาต "per-program" ก็ตาม สมาคม ASCAP ก็ยังคงกำหนดให้การอนุญาต "per-programme" ด้วยอัตราที่ไม่ยุติธรรมโดยกำหนดอัตราค่าตอบแทนที่สูงกว่าการอนุญาต "Blanket licensing" และให้สมาชิกของสมาคมส่งเงินค่าตอบแทนที่ได้จากการเจรจาตกลงอนุญาตเป็นรายบุคคลทั้งหมด ให้กับสมาคม ASCAP เพื่อจ่ายให้กับผู้เป็นสมาชิกทั้งหมด

^{๕๐} คดี United States V. ASCAP, 1940-1943 Trade Cases 56, 104 (S.N.D.Y. 1941) Cited by, Bernard Korman and Fred I. Koenigsberg, Performing Rights in Music and Performing Rights Societies P. 354

^{๕๑} คดี Alden-Rochelle, Inc. V. ASCAP, 80 F. Supp. 888 (S.D.N.Y. 1948) Cited by, Ibid.

ต่อมาปี ค.ศ.1950 ได้มีการฟ้องร้องในคดีระหว่าง United States V. ASCAP⁶² ศาลสูงจึงมีคำสั่งให้สมาคม ASCAP อยู่ภายใต้การควบคุม ดังนี้

ก) จะต้องไม่เลือกปฏิบัติในการกำหนดค่าตอบแทน เงินไซ และข้อกำหนด สำหรับผู้ใช้ดนตรีที่อยู่ในสถานะเดียวกัน ดังนั้นผู้ใช้ดนตรีทั้งหมดในประเภทเดียวกัน จะได้รับสัญญา การอนุญาตเหมือนกันซึ่งมิได้หมายความว่าผู้ได้รับอนุญาตที่อยู่ในสถานะที่เดียวกัน จะต้องจ่ายค่าตอบแทน เท่ากัน เช่น สถานีวิทยุเครือข่ายที่ใช้งานดนตรีกรรมที่มีรายได้ถึง 10 ล้านเหรียญ จะต้องจ่าย ค่าตอบแทนมากกว่าสถานีวิทยุท้องถิ่นที่ใช้ดนตรีกรรม ซึ่งมีรายได้เพียง 1 ล้านเหรียญเท่านั้น

ข) อัตราค่าตอบแทนในการอนุญาตจะต้อง "พอสมควร" (reasonable) ซึ่ง ผู้ใช้สามารถที่จะฟ้องร้องต่อศาล (District Court for the Southern District of New York) เพื่อกำหนดอัตราค่าตอบแทนที่พอสมควรได้ในกรณีที่ผู้ใช้ดนตรีไม่เห็นด้วยกับอัตราค่า ตอตอบแทนใด ๆ ที่กำหนดโดยสมาคม ASCAP

ค) จะต้องไม่เลือกปฏิบัติต่อสมาชิกของสมาคม

ง) กำหนดให้การอนุญาต "Blanket licensing" มีอายุการใช้ไม่เกินครั้ง ละ 5 ปี

คำสั่งศาลดังกล่าวเป็นการลดอำนาจทางการตลาดของสมาคม ASCAP อย่าง มาก ในการให้อนุญาตการดำเนินงานดนตรีกรรมออกแสดง แต่คำสั่งศาลดังกล่าวก็ไม่ได้ห้ามสมาคม ASCAP อนุญาต "Blanket licensing "

สำหรับสมาคม BMI คำสั่งศาลเริ่มบังคับใช้ครั้งแรก ค.ศ.1941 และได้มีการ แก้ไขเพิ่มเติม ค.ศ.1966⁶³ มีผลให้สมาคม BMI ได้รับการควบคุมใกล้เคียงกับสมาคม ASCAP แต่มีข้อแตกต่าง 2 ประการ

ก) สมาคม BMI มิได้ถูกบังคับให้ยกเลิกอำนาจในการอนุญาตแบบเด็ดขาด (exclusive licence)

ข) ผู้ใช้ดนตรีจะต้องจ่ายค่าตอบแทนตามที่สมาคม BMI กำหนด แทนที่ศาลจะ

⁶² คดี United States V. ASCAP, (1950-1951) Trade Case. (CCH) 62,595 (S.D.N.Y. 1950)

⁶³ คดี United States V. BMI, 1966 Trade Cas. (CCH) 71,941 (S.N.D.Y. 1966)

เป็นผู้กำหนดค่าตอบแทน "ที่พอสมควร" ในกรณีที่มีข้อพิพาท

ถึงแม้ว่าจะมีคำสั่งศาลควบคุมการให้อนุญาตของสมาคมบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทน ที่บังคับให้สมาคม ASCAP และ BMI ปฏิบัติตามข้อกำหนดข้างต้นแล้วก็ตาม แต่ก็ยังมีการคัดค้านการดำเนินงานของสมาคม ASCAP และ BMI ในเรื่องการอนุญาต "Blanket licensing" ที่เป็นการจำกัดการแข่งขันในกรณีดังต่อไปนี้

1. ผู้แพร่เสียงทางวิทยุ (Radio Broadcasters)

ในคดี K-91 Inc. v. Gershwin Publishing Corp., สมาคม ASCAP ได้ฟ้องร้องสถานีวิทยุในฐานะละเมิดลิขสิทธิ์ในการใช้งานดนตรีกรรมที่เป็นของสมาชิกสมาคม สถานีวิทยุดังกล่าวได้ให้เหตุผลว่า ASCAP นำลิขสิทธิ์ในงานดนตรีกรรมของสมาชิกไปใช้ในทางที่ผิด เนื่องจาก สมาคม ASCAP เป็นการรวมตัวของสมาคมที่กำหนดราคาโดยผิดกฎหมายเป็นการละเมิด Sherman Act. ศาล Ninth Circuit ได้พิพากษาขึ้นตามศาลชั้นต้นว่า สมาคม ASCAP มิได้ดำเนินการในฐานะเป็นองค์กรรวมที่จะแทรกแซงการค้าเสรี หรือในฐานะเป็นองค์กรผูกขาด เนื่องจากคำพิพากษาใน ค.ศ. 1950 ได้มีคำสั่งให้สมาคม ASCAP ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนด แต่เนื่องจากผู้ใช้ดนตรีทุกคนมีสิทธิที่จะขอให้ District Court for the Southern District of New York กำหนดค่าตอบแทนที่ "พอสมควร" ได้ หากอัตราที่สมาคม ASCAP เสนอไม่ยุติธรรม สมาคม ASCAP สามารถพิสูจน์ให้ศาลเห็นว่า อัตราค่าตอบแทนที่สมาคมกำหนดนั้น "พอสมควร" ศาลจึงตัดสินว่า สมาคม ASCAP มิได้มีความผิดในการกำหนดราคาคำพิพากษานี้ทำให้สมาคม ASCAP มีข้อองค์กรที่แทรกแซงการค้าเสรี ทรายเท่าที่สมาคม ASCAP กระทำการสอดคล้องกับคำสั่งศาล ดังนั้น การกระทำของสมาคม ASCAP จึงไม่เป็นการกระทำผิดตามกฎหมายป้องกันการผูกขาดในอุตสาหกรรมการแพร่เสียงทางวิทยุ

2. การแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์เครือข่าย (television Networks)

ได้มีการฟ้องร้องโดยสถานีโทรทัศน์เครือข่าย หรือ CBS⁶⁴ โดยกล่าวว่า การอนุญาต "Blanket licensing" เป็นการแทรกแซงทางการค้าเสรีที่ผิดกฎหมาย Sherman Act. โดยใช้อำนาจทางการตลาด (market leverage) บังคับให้ CBS จ่ายค่าตอบแทนสำหรับ

⁶⁴ คดี CBS v. ASCAP, 400 F. Supp. 737 (S.D.N.Y. 1975) และคดี CBS v. BMI, 441 U.S. 1 (1979)

งานดนตรีที่ CBS ไม่ประสงค์จะขออนุญาตนำไปใช้ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า CBS ไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่า สมาคม ASCAP บังคับให้ CBS ยอมรับการอนุญาต "Blanket licensing" ที่ผิดกฎหมาย ศาลอุทธรณ์ กลับคำพิพากษา โดยตัดสินว่า การอนุญาต "Blanket licensing" เป็นการฝ่าฝืน Sherman Act โดยตรงเนื่องจากการอนุญาตแบบนี้ได้กำหนดราคาขั้นต่ำราคาหนึ่ง สำหรับงานดนตรีทุกชิ้น และด้วยเหตุนี้ จึงเป็นการกำหนดราคาที่ผิดกฎหมาย (illegal price fixing) ศาลสูงได้กลับคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ที่ว่า การอนุญาต "Blanket licensing" เป็นการฝ่าฝืน Sherman Act. ศาลสูงได้แยกประเด็น การกำหนดราคาออกจากการจัดการภายใต้การควบคุมที่เป็นอันหนึ่งอันเดียว โดยให้ฝ่ายบริหารและตุลาการ ได้พิจารณาตรวจสอบการอนุญาต "Blanket licensing" ซึ่งพบว่า "สถานของตลาดที่เป็นเอกลักษณ์ของสิทธิในการนำงานดนตรีกรรมออกแสดงจำเป็นต้องมีการอนุญาต Blanket licensing"* และ ผู้ใช้พอใจกับการอนุญาต "Blanket licensing" มากกว่าการขออนุญาตในแต่ละรายการ ดังนั้น การอนุญาตภายใต้ "Blanket licensing" จึงไม่เป็นการแทรกแซงการค้าเสรีในการแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์เครือข่าย^{๕๕}

3. ผู้แพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์ท้องถิ่น (local television broadcasters)

ในคดี Buffalo Broadcasting Co. V. ASCAP นี้ เป็นการคัดค้านการให้อุญาต "Blanket licensing" กับผู้แพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์ท้องถิ่น ศาลได้พิพากษาให้ยกเลิกการให้อุญาตแบบนี้ในการนำงานดนตรีกรรมออกแสดง โดยผู้แพร่เสียงแพร่ภาพโทรทัศน์ท้องถิ่น เนื่องจากศาลเห็นว่า การให้อุญาตแบบ "Blanket licensing" เป็นการแทรก

* จากการพิจารณาของฝ่ายบริหารและตุลาการ ได้บันทึกความเห็นพิเศษถึงความจำเป็นที่จะต้องมี "องค์กรที่เป็นศูนย์รวมในการให้อุญาต โดยผู้ครอบครองลิขสิทธิ์อาจทำงานในประเภทที่คล้ายคลึงกันมารวบรวมอยู่ในองค์กรนั้น ๆ " โดยสรุปเสนอในคดี K-91 ว่าการให้อุญาต "Blanket licensing" กับสถานีวิทยุต่าง ๆ มิได้เป็นการฝ่าฝืน Sherman Act. และมีได้เป็นการแทรกแซงการค้าเสรีที่ไม่สมเหตุผลด้วย

^{๕๕} Joy M. Fujitani, "Controlling the Market Power of Performing Rights Societies : Administrative Substitute for Antitrust Regulation", California Law Review , : 124

แข่งโดยไม่สมเหตุผล ต่อการให้อนุญาตสิทธิในการนำออกแสดงของผู้แพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์
ท้องถิ่น ศาลได้พิจารณาว่า ข้อดีของการอนุญาต "Blanket licensing" ไม่สามารถนำมา
ใช้กับโทรทัศน์ท้องถิ่นเพราะว่า⁶⁶

1. การประหยัดค่าใช้จ่ายในการอนุญาต "Blanket licensing" มี
เพียงเล็กน้อย เนื่องจากรายการของสถานีโทรทัศน์ท้องถิ่นทั้งหมดสามารถติดต่อกับผู้ผลิตโดยตรง
เพื่อ "ให้อนุญาตจากแหล่งผลิต" และสิทธิในการนำงานดนตรีออกแสดงในท้องถิ่นก็ไม่มี ความซับซ้อน
อีกด้วย

2. การประหยัดค่าใช้จ่ายในการติดตามและควบคุมการละเมิดสิทธิใน
การนำออกแสดง โดยการให้ Blanket licensing นำมาใช้กับสถานีโทรทัศน์ท้องถิ่นไม่ได้
เพราะผู้แพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์ท้องถิ่นสามารถติดต่ออนุญาตโดยตรงจากผู้ผลิตอยู่แล้ว จึง
ไม่ต้องติดตามการกระทำละเมิด

3. ความคล่องตัวของผู้ใช้ดนตรีที่สามารถใช้งานขึ้นใดก็ได้ในการอนุญาต
"Blanket licensing" เป็นสิ่งที่ไม่สำคัญ เพราะผู้จัดรายการส่วนใหญ่ได้ใช้ดนตรีที่เตรียมไว้
ล่วงหน้าก่อนแล้วจึงสามารถขอรับอนุญาตต่อเจ้าของลิขสิทธิ์ก่อนที่จะนำงานดนตรีกรรมขึ้นนั้นไปใช้

ดังนั้น ศาลจึงตัดสินให้สมาคม ASCAP ยกเลิกการให้อนุญาต "Blanket
licensing" แก่ผู้แพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์ท้องถิ่น เพื่อให้มีการอนุญาตสิทธิในการนำออก
แสดง "จากแหล่งผลิต" คือเป็นการเจรจาโดยตรงระหว่างผู้ผลิตและเจ้าของลิขสิทธิ์กับผู้ใช้ดนตรี
สังเกตว่า คำพิพากษานี้จำกัดเฉพาะการนำงานดนตรีออกแสดงโดยสถานีโทรทัศน์ท้องถิ่นเท่านั้น ไม่
สามารถนำไปบังคับใช้กับสถานีโทรทัศน์เครือข่าย เพราะอยู่ในสภาพการณ์ที่แตกต่างกันตามที่ได้
อธิบายไว้ข้างต้น

4. ผู้นำภาพยนตร์ออกฉาย (Motion Picture Exhibitors)

ผู้นำภาพยนตร์ออกฉายหรือเจ้าของโรงภาพยนตร์ได้ฟ้องร้องต่อศาลว่า⁶⁷
สมาคม ASCAP ผูกขาดการนำงานดนตรีกรรมออกแสดงเพียงผู้เดียว โดยห้ามมิให้สมาชิกของ
สมาคมอนุญาตโดยตรงต่อเจ้าของภาพยนตร์ หรือผู้ผลิตภาพยนตร์ และบังคับให้โรงฉายภาพยนตร์

⁶⁶ Ibid., P. 125

⁶⁷ คดี Alden-Rochelle, Inc. V. ASCAP, 80F. SUPP. 888 (S.D.N.Y.),

ใช้การอนุญาตแบบ "Blanket licensing" ตามที่สมาคมกำหนด ศาลได้ตัดสินว่า การกระทำของสมาคม ASCAP เป็นการผูกขาดทางการค้า โดยมีขอบข่ายกฎหมาย เพราะสมาคมมีอำนาจในการกำหนดราคาและกีดกันการแข่งขันทางการค้า ศาลจึงมีคำสั่งห้ามมิให้สมาคม ASCAP อนุญาตแบบ "Blanket licensing" แก่โรงฉายภาพยนตร์ และสิทธิในการนำภาพยนตร์ออกฉายสามารถได้รับอนุญาตโดยตรงจากผู้ผลิตภาพยนตร์ หรือเจ้าของลิขสิทธิ์ในภาพยนตร์ ดังนั้น โรงฉายภาพยนตร์จึงได้รับการยกเว้นจากการอนุญาต "Blanket licensing"

ตามที่ศาลของอเมริกาได้นำกฎหมายป้องกันการผูกขาดมาควบคุมสมาคมบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทน การใช้ผลงานทางดนตรีกรรม (ASCAP และ BMI) จะเห็นได้ว่า มีข้อจำกัดบางประการที่ทำให้การควบคุมสมาคมดังกล่าว ไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร และการฟ้องร้องในประเด็นการป้องกันการผูกขาดมักจะทำให้เสียค่าใช้จ่ายสูง และเสียเวลามาก ศาลไม่สามารถกำหนดข้อแก้ไขที่เหมาะสมที่สุด เพื่อควบคุมการใช้อำนาจในทางที่ผิดของสมาคมดังกล่าวได้

ข้อจำกัดของกฎหมายป้องกันการผูกขาด

1. การฟ้องร้องในคดีการใช้อำนาจผูกขาดโดยมิชอบนั้น เสียค่าใช้จ่ายสูงและเสียเวลาอย่างมาก อย่างเช่นในคดี CBS ใช้เวลาในการฟ้องร้องถึง 11 ปี
2. การบังคับใช้กฎหมายป้องกันการผูกขาด ก่อให้เกิดความไม่เสมอภาคกัน เนื่องจากผู้ใช้ดนตรีที่ประสบความสำเร็จในการฟ้องร้องต่อศาลไม่จำเป็นต้องขออนุญาต "Blanket licensing" ในขณะที่ผู้ใช้ดนตรีบางกลุ่มยังจำเป็นต้องขอรับอนุญาตแบบดังกล่าวอยู่
3. ในกรณีที่ผู้ใช้ดนตรีไม่พอใจอัตราค่าตอบแทนในการอนุญาต "Blanket licensing" ที่กำหนดโดยสมาคม ASCAP สามารถนำขึ้นฟ้องร้องต่อศาล District Court for the Southern District of New York เพื่อกำหนดค่าตอบแทนที่พอสมควรได้ก็ตามแต่การดำเนินการของศาลดังกล่าวมีความล่าช้า และสับสนเช่นเดียวกับการฟ้องร้องของเอกชนในการบังคับใช้กฎหมายป้องกันการผูกขาด ซึ่งทำให้ไม่สะดวกแก่ผู้ฟ้องร้องอย่างยิ่ง ประกอบกับผู้พิพากษามีได้มีความรู้ ความชำนาญโดยเฉพาะ เนื่องจากปัญหาดังกล่าวมีความซับซ้อนและละเอียดอ่อน ดังนั้นจึงเกิดความไม่แน่นอนในการกำหนดค่าตอบแทน
4. ภายใต้อำนาจศาล ค.ศ. 1950 ที่กำหนดให้มีการอนุญาต "per-program" หรือสามารถขออนุญาตสิทธิในการนำออกแสดง โดยตรงจากผู้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ก็ตาม แต่การบังคับ

ข้อกำหนดต่าง ๆ ในการอนุญาต "Blanket licensing" ได้เปรียบกว่า และมีอัตราค่าตอบแทนที่ถูกกว่า ทำให้ทางเลือกดังกล่าวไม่เป็นที่ยอมรับ เช่นในคดี Buffalo Broadcasting พบว่า ค่าตอบแทนการให้อนุญาต "per-program" มีจำนวนสูงกว่าการอนุญาต "Blanket licensing" ถึง 7 เท่า

5. การบังคับใช้กฎหมายป้องกันการผูกขาด เพื่อควบคุมการใช้อำนาจในทางที่ผิดของสมาคม ASCAP และ BMI ในการกำหนดค่าตอบแทนที่ไม่เหมาะสมจากผู้ใช้ดนตรี จะเห็นได้ว่า กฎหมายป้องกันการผูกขาดเป็นเพียงเครื่องมือที่ใช้ในการถ่วงดุลย์อำนาจต่อระหว่างสมาคมบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนกับผู้ใช้ดนตรี และที่สำคัญจุดมุ่งหมายของกฎหมายป้องกันการผูกขาดคือ ให้มีการแข่งขันด้านราคา ในการนำงานดนตรีกรรมออกแสดง ซึ่งแท้จริงแล้ว การแข่งขันด้านราคา มิใช่ปัจจัยสำคัญในตลาดของสิทธิในการนำงานดนตรีกรรมออกแสดง ซึ่งมีใช้เป็นเพราะการผูกขาดของสมาคม ASCAP BMI ที่ป้องกันไม่ให้เกิดการแข่งขันด้านราคาในหน่วยงานดนตรีที่นำมารวมกัน แต่เป็นเพราะความแตกต่างของราคาไม่มีผลต่อการเลือกงานดนตรีกรรมของผู้ใช้ดนตรีตั้งนั้น การควบคุมดังกล่าว จึงไม่อาจแน่ใจได้ว่าผู้ใช้ดนตรีจะสามารถขออนุญาตนำงานดนตรีกรรมออกแสดงได้ในอัตราค่าตอบแทนที่เหมาะสม^{๕๘}

2.2.3 ประเทศญี่ปุ่น

ประเทศญี่ปุ่นได้บัญญัติกฎหมาย เกี่ยวกับการดำเนินธุรกิจสื่อกลางด้านลิขสิทธิ์ (Law on Intermediary Business Concerning Copyright) เมื่อ ค.ศ. 1939 ที่ทำหน้าที่ควบคุมการดำเนินงานขององค์กรบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทน ซึ่งเป็นองค์กรที่มีลักษณะเป็นการดำเนินธุรกิจสื่อกลางด้านลิขสิทธิ์ กฎหมายฉบับนี้ได้บัญญัติถึงลักษณะขององค์กรที่ดำเนินธุรกิจสื่อกลางด้านลิขสิทธิ์ หมายถึง องค์กรที่ดำเนินการเป็นตัวแทน หรือสื่อกลางในการดำเนินการบริหารการอนุญาตให้บุคคลอื่นใช้งานที่องค์กรได้รับโอนสิทธิจากเจ้าของลิขสิทธิ์ เพื่อให้มีการนำงานเหล่านั้นออกแสดงในที่สาธารณะ แพร่เสียงแพร่ภาพ บันทึกลงในฟิล์มภาพยนตร์ สิ่งบันทึกเสียง หรือการใช้งานลักษณะอื่น ๆ เช่น องค์กรบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนงานแพร่เสียงแพร่ภาพ งาน

^{๕๘} Joy M. Fujitani, "Controlling the Market Power of Performing Right Societies : an Administrative Substitute for Antitrust Regulation" , California Law Review : 124

ดนตรีกรรม และนักแสดง กฎหมายได้กำหนดให้ผู้ที่ประสงค์จะดำเนินธุรกิจดังกล่าวจะต้องกำหนดขอบเขต และวิธีการดำเนินงานที่แน่นอนเพื่อขออนุมัติ จากคณะกรรมการเพื่อกิจการด้านวัฒนธรรม (Commissioner of the Agency for Cultural Affairs)

เมื่อได้รับการอนุมัติดังกล่าวแล้ว องค์กรจะต้องได้รับการรับรองจากคณะกรรมการเพื่อกิจการด้านวัฒนธรรมในเรื่องเกี่ยวกับ ข้อกำหนดเงื่อนไข หรือระเบียบการดำเนินงานตลอดจน การกำหนดอัตราค่าตอบแทน (royalty) รวมถึงในกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขขอบเขต หรือวิธีการดำเนินงานจะต้องได้รับอนุญาตเช่นกัน นอกจากนี้ยังกำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่สามารถเข้าไปตรวจสอบการดำเนินงานภายในองค์กรอีกด้วย หากองค์กรไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดดังกล่าวอาจได้รับโทษปรับตามอัตราที่กฎหมายกำหนดไว้

กล่าวโดยสรุปแล้วการที่องค์กรบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนทำหน้าที่ในการบริหารสิทธิในการนำงานดนตรีกรรมออกแสดง และดำเนินการจัดเก็บค่าตอบแทนเพื่อนำมาจัดสรรให้แก่ผู้สร้างสรรค์ ทำให้ผู้สร้างสรรค์ได้รับค่าตอบแทนจากการที่บุคคลอื่นใช้ประโยชน์ในงานของตนอย่างทั่วถึง องค์กรเหล่านี้จึงเติบโตอย่างรวดเร็ว และเข้มแข็ง มีอำนาจต่อรองสูง และมีลักษณะผูกขาดในการใช้อำนาจในการนำงานดนตรีกรรมออกแสดง ซึ่งองค์กรดังกล่าวอาจใช้อำนาจผูกขาดในทางที่ผิดได้ จึงสามารถกำหนดค่าตอบแทนตามอำเภอใจ มีเงื่อนไข หรือข้อกำหนดในการอนุญาตที่ไม่เหมาะสม ด้วยเหตุนี้ในต่างประเทศจึงต้องมีกฎหมายเพื่อควบคุมการดำเนินการขององค์กรดังกล่าว เพื่อให้การดำเนินการบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นธรรม เช่นในประเทศสหรัฐอเมริกา ได้นำกฎหมายป้องกันการผูกขาดมาใช้บังคับในการอนุญาต "blanket licensing" ประเทศญี่ปุ่น ได้บัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับการดำเนินธุรกิจสื่อกลางด้านลิขสิทธิ์ไว้โดยเฉพาะ และในกระเทศอังกฤษ ได้บัญญัติให้มีคณะกรรมการชี้ขาดลิขสิทธิ์ไว้ในกฎหมายลิขสิทธิ์ จากที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่าการมีคณะกรรมการชี้ขาดลิขสิทธิ์ ซึ่งมาจากผู้เชี่ยวชาญ และมีประสบการณ์ด้านนี้โดยเฉพาะจึงสามารถตัดสินชี้ขาดข้อพิพาทอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นที่พอใจแก่คู่กรณีทั้งสองฝ่าย และการดำเนินคดีสะดวกรวดเร็ว และเสียค่าใช้จ่ายน้อย ดังนั้นการควบคุม หรือกำกับดูแลการดำเนินการขององค์กรบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทน โดยคณะกรรมการชี้ขาดลิขสิทธิ์จึงมีความเหมาะสมมากกว่า